

H. G. Francis

TEST LAFAYETTE

PR Thoregon 1818

Přeložil Hugo Bokvas

Situace v Mléčné dráze je počátkem roku 1289 nového galaktického letopočtu (4875 n. l.) značně vypjatá. Galaxií křižují tajemné ježaté lodi. Jejich posádky už obsadily četné planety a kompletně je odřízly od vnějšího světa. O vetřelcích zatím nikdo nic kloudného neví.

Rozhádané Galaktikum si neví rady a je na hony vzdáleno jakékoli shodě. Mezi velkými mocenskými bloky Galaxie, Křišťálovým impériem. Arkonidanů, nehumanoidním

Fórem Raglund a Ligou svobodných Pozemšťanů panu je nedůvěra.

O projektu Camelot, řízeném Perrym Rhodanem a jeho nesmrtelnými přáteli, zatím skoro nic nevíme.

Navíc se v těsném sousedství Země objevila cizí kultura, a to na Trokanu, který Země vyměnila za zkrystalizovaný Mars. Pod ochranou časosběrného pole, pod nímž za necelých sedmdesát reálných roků uběhlo čtvrt miliardy let, se vyvinula civilizace Herreachů.

Nikdo v Mléčné dráze neví, kde je Pěny Rhodan se svými přáteli Reginaldem Bullem a Alaskou Saedelaerem - zmizeli ve Hřibu na Trokanu a dosud se neukázali. Maska se dostal do galaxie Brohnder a Rhodan s Bullem putují v galaxii Plantagoo.

Situace v Mléčné dráze se zatím vyhrocuje a bezvýznamný svět džunglí a bažin se stává jakousi experimentální zónou — Testem Lafayette. . .

Zima ještě ani pořádně nezačala a teplota klesla na padesát pod nulou. Na tuto roční dobu a tyto zeměpisné šířky prastaré planety to bylo nezvyklé. Z východních rovin vál mrazivý vítr; byl vlhký a ještě zesiloval pocit chladu. • Odpovědný regulátor počasí neřídil, ponechal přírodě volný průběh. Tu a tam se totiž ukazovalo, že je to tak výhodnější.

Ale lehu Tolotovi zima nebyla.

Upřel pohled na rudoroha, který si pracně prorážel cestu sněhem, a když se po několika minutách konečně dostal na zledovatělou plochu, vítězoslavně třískl rohy o skálu. Plocha stoupala skoro kolmo, ale on se na ní držel, jako by měl kopyta pevně spojena s ledem.

On neztrácí půdu pod nohama!

ícho Tolot se nehýbal. Jako by zmrzl. Pouze svit ve třech narudlých očích prozrazoval, že žije. Haluťan měl jedno oko uprostřed čela a dvě

trochu po straně.

Trém očím neuniklo nic, co se pohybovalo v protáhlém údolí. Registrovaly dokonce i nervózní poskakování několika ledních blech asi o tři sta metrů dál. Šlo o dvoucentimetrový hmyz. Když se samečci ucházeli o samičky, skákali i dva metry vysoko. Na jejich silném ledovém krunýři se odrážel narudlý svit Haluty.

Icho Tolot se už před více než dvaceti lety stáhl na svůj domovský svět a od té doby Halut, jedinou planetu slunce Haluty, neopustil. Kdo inteligentní bytosti této planety neznal, řekl by, že tak dlouhý čas pro něj musí být pěkná nuda. Takhle tomu však v žádném případě nebylo.

Život tohoto Halut'ana, který patřil mezi nejlepší přátele Pozemšťanů, výrazně ovlivnila četná dobrodružství v hlubinách vesmíru. Takřka dvacetiletý odpočinek by si po takovém životě plně zasloužil. Ale Icho Tolot využíval každíček den.

Vědecky bádá - a jen tak mimochodem postavil HALUTUII. Pyšně teď mohl hledět na novou loď, kterou si zkonstruoval do toho nejmenšího detailu sám. Až na součástky.

Bylo by totiž pošetilé vyrábět je v halutských neprůmyslových podmínkách, když je mohl získat odjinud a v té nejlepší kvalitě. Ale ani

jednu neinstaloval, dokud ji neotestoval v extrémních podmínkách. Tyto testy prováděl buď sám, nebo je až úzkostlivě pozorně kontroloval.

Icho Tolot vzpomínal na tvrdé rozepře s ostatními Halut'any, když mu nevyhovovala kvalita nebo když jeho myšlenky nebyly uskutečněny.

Boko Akán, kterého si považovali i mimo rodnou planetu, dostal úplný amok, když mu hodil jeho syntronickou architekturu pod nohy.

„Mě nezajímá, že jste deset let bádá a pak vyvinul tenhle mikrosyntron," vyjel na něj Tolot a kašlal na jakékoli zdvořilůstky. „Jestliže nedokážete svou práci dotáhnout k uspokojivému výsledku, musím si to vyřešit sám!"

Týdny mu pak trvalo, než se s Bokem Akaném opět spojil.

Akán byl podivín a více než jiní Halut'ané si cenil osamělého a nerušeného života a bádání. Nakonec se Tolotovi podařilo k němu proniknout a navštívit ho v laboratoři. A tam došlo k dalšímu výbuchu.

Vzpomínka na toto setkání uvízla Tolotovi nadlouho v paměti. Byla něco jako plamen svíce, který oči vnímají, i když se zavřou víčka.

Nebo takový Kama Olop!

Ztratí Halut'ané schopnost vědeckého bádání a vyvíjení nových technik?

Nebo ještě hůře - udrží vůbec technický standard roku 1289 NGL? Dochází k recesi? K úpadku halutské kultury?

Ovšemže ne! Pouze jsi své nároky vyšrouboval tak vysoko, že jim na této planetě nikdo nestačí - až na tebe.

Je tomu skutečně tak? Nebo si o sobě příliš myslíš? Zpychl a namlouvá si, že

nikdo jiný nedokáže, co dokázal on?

Icho Tolot byl neklidný.

Ale proč?

Vítr zesílil, vzduchem létaly kusy ledu velké jako pěst a zasahovaly ho do ramen a do hýždí. Jako by to nevnímal, ani teď se nepohnul.

Byl nahý. Nic ho nechránilo před mrazem, pouze železná vůle a disciplína.

Kam a Olop!

Ten zase udělal logickou chybu při vývoji pohonných systémů pro HALUTU II. Byla to odpustitelná chyba, která zasahovala do hraniční oblasti kosmoteoretických úvah a nepřišla na ni ani syntonika.

On však ano. On, Icho Tolot!

Nejdříve běsnil, pak svými čtyřmi pěstmi rozmlátil drahé přístroje v Olopově laboratoři a nakonec se smál, až se vysypala okna!

Proč nedokázal s Kamou Olopem diskutovat v klidu? V kontrolované debatě by se jistě podařilo chybu určit a eliminovat. K tomu však ne-došlo. Ztratil jsem nervy. Byl jsem nezdvornilý a nesebral jsem ani dost sil, abych se pak omluvil. Musím to napravit.

Byl však důsledný a konstrukci pohonné části Kamu Olopovi odebral.

Nyní se pyšně díval na výsledek své práce. HALUTAII teď měla pohon, který odpovídal nejmodernějšímu stavu a byl především bezchybný.

Věděl, že se na svou práci může spolehnout. Žádný jiný Halut'an by ji neprovedl tak precizně, nedotáhl by ji s takovou posedlostí k dokonalosti. I když se v posledních dvaceti letech ze všech sil, s nadšením a zručností vrhl na svůj oblíbený projekt, zdaleka ještě neskončil. Musí HALUTU II podrobit tvrdé zatěžkávací zkoušce.

Několikrát s ní odstartoval, ale pouze do Halutské soustavy. Měl před sebou ještě moře práce, než bude moci přátelům předvést mistrovské dílo.

Bylo mu jasné, že poslední osobní kontakt měl před třemi lety, když ho Gucky navštívil na Halutu. Halut'an byl dopodrobna seznámen s projektem Camelot a kdykoli se , k němu mohl přidat, kdyby jen chtěl. Ale zatím na planetu, jež byla pro ostatní tolik obestřena tajemstvím, nevstoupil.

Před měsícem ho Atlan hypervysílačkou informoval, že Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere zmizeli. To byl první kontakt po třech letech. Icho Tolot slíbil, že se nějak zapojí, ale ještě se neprobojoval k tomu, aby Halut opustil.

Zůstávat na domovské planetě a pracovat na lodi ho nutil jakýsi vnitřní neklid.

Tušil, co ten neklid znamená, ale nechtěl si to připustit. Vší silou se mu bránil a hledal jinou odpověď než tu, kterou si již dal.

Z horských výšin na něj padal sníh a led a slunce klesalo za obzor. Teplota

rovněž. Jemu to však bylo jedno.

Icho Tolot měl tři metry padesát a v ramenou byl široký dva a půl metru. Na Zemi by vážil bezmála dvě tuny, na Halutu s jeho gravitací 3,6 g podstatně víc.

Měl dvě krátké sloupovité nohy a dva páry paží s rukama o šesti prstech. Hlava, která mu z ramen vyčnívala jako polokoule, byla naprosto lysá a potažená černou kůží. Skrývala jak běžný, tak plánovací mozek. Právě tyto mozky umožňovaly každému Haluťanovi neskutečné výkony.

Plánovací mozek řídil motoriku a představoval centrum veškerého smyslového vnímání. Na běžném byl naprosto nezávislý, jako nějaký počítač, který dokonce předčil i pozitroniku, předchůdkyni dnešních syntronik.

Díky jemu dokázal Icho Tolot řešit matematické problémy ve zlomku vteřiny, bleskově přijímat a zpracovávat jakékoli informace, i ty nejkomplikovanější plány jako při stavbě HALUTY II.

Tři oči reagovaly na infračervené

pásma a chránila je silná víčka. Za bočníma očima se skrýval pár kulatých, stěžej postřehnutelných uší, které se v případě potřeby daly vysunout. Nosní otvory měl extrémně ploché a uzavíratelné.

Jako všichni Haluťané měl dvě srdce s ovladatelnými oběhovými ventily. Jedno z krevních čerpadel bylo ustavičně v záloze a uvádělo se do chodu, když byl Haluťan vystaven extrémní fyzické zátěži, nebo když druhé srdce z jakéhokoli důvodu vypadlo.

Haluťané zkrátka vypadali jako nestvůry, ale byli mimořádně inteligentní a zpravidla velice mírumilovní. Vznikli genovou manipulací z národa Sesíz. Jejich prapředci byli tedy divoké, agresivní bytosti, které před padesáti pěti tisíci lety ovládaly a terorizovaly značnou část Mléčné dráhy.

Po urputných válkách se stáhli ze všech planet Galaxie, jež okupovaly Bestie, na Halut, aby tam žili v míru, pracovali na svém vývoji a věnovali se bádání v mnoha vědních oblastech.

Byli to individualisté. Každý Haluťan žil jen sám pro sebe a striktně si hlídal, aby ho nikdo neobtěžoval. Kontakt s ostatními Haluťany však neztrácel. Tak docházelo k pravidelné výměně myšlenek.

Hodiny trvající diskuse přes syntronická média se nevedly, takže většina debat byla krátká a velice koncentrovaná. Nicméně i dlouhé verbální diskuse se považovaly za normální.

Fyzická blízkost, natož kontakt, byly zakázány. Proto na Halutu neexistovala města nebo menší souvislá sídliště, ale toliko samostatné domy daleko od sebe.

„Jako šelmy!“ smál se jednou Gucky. Každý-měl svůj revír, do kterého nikdo jiný nesměl.

A protože k osobním setkáním docházelo jen zřídka a komunikovali spolu většinou jen syntronicky, mohli by jednotliví Halut'ané žít i na planetách vzdálených od sebe světelné roky. Všichni však milovali Halut a chtěli žít jen na něm.

Ke kontaktům nedocházelo, ani když šlo o přírůstky. Halut'ané byli jednopohlavní. Nový Halut'an se zrodil jedině tehdy, když jiný zemřel a on mohl zaujmout jeho místo. Vznik nového života řídila vůle. «„To musí být ale nuda,“ prohlásil Gucky, když to slyšel poprvé. Přitom však sám neměl už několik set let fyzický styk s druhým pohlavím svého národa.

Icho Tolot se najednou zatřásl a pak se rozeřval, až se na svazích hor utrhávaly laviny. Čtvero rukou se sevřelo v pěsti.

Shrbil se, popadl kámen a mrštil jím vši silou před sebe. Roztřístil se o skálu.

Musí najít pravdu!

Nemá smysl, aby ztratil nad sebou vládu a z přátel si nadělal nepřátele.

S Kamou Olopem a s ostatními měl disputovat vědecky a vyřídit si to s nimi na i intelektuální úrovni.

Dopadl na běhavky, odskočil, jako by se vyhýbal nebezpečné střele, a rozběhl se do svahu. Pomáhal si čí-nivkami, což byly delší a silnější paže.

Pod rukama a nohama mu odlétávala suť, kameny a kusy ledu, zatímco se hnál do výšin, jako by byl ještě mlád a plný nespoutané energie.

Dal tělu značně zabrat, jako šelma však mocnými skoky překonával trhliny a nakonec se vysoukal po kolmé stěně, až se dostal na vrchol pokrytý ledem a sněhem.

Nedýchal o nic rychleji než předtím. Litoval, že hora není vyšší, musel by se tak přinutit k většímu fyzickému vypětí.

Halut však byl prastarý svět, jehož povrch byl před dávnými lety totálně zničen a později zrekonstruován.

O horách, jejichž vrcholy by prorážely mračna, si mohli jedině tak snít. Už miliony let neexistovaly a při rekonstrukci se nové nevytvořily.

Icho Tolot se vzpřímil a shlížel na

HALUTU II, pro jejíž tvar dosud nenašel vhodné pojmenování a která z této výšky vypadala malá a nevzhledná.

Byla dlouhá 290 metrů, 90 metrů široká a 85 metrů vysoká a měla v sobě výlučně halutskou techniku.

Součástky, defenzivní a ofenzivní systémy nebo syntronový svazek mohl získat z Camelotu, ale nabídku nepřijal. HALUTA II měla být ryze halutská loď, a taky že byla.

A Icho Tolot na to byl pyšný.

Jako specialitu zabudoval do palubního syntronu bezpečnostní a rozpoznávací kód, který za jeho nepřítomnosti umožní přístup a mané-

vrování pouze určeným osobám.

Kód zněl Taravatos a vybral si jej z nostalgie. Tak se jmenoval svéhlavý počítač HALUTY L Kód znali ještě Nesmrtelní. Svěřil jej Gucky-mu při jeho poslední návštěvě.

Na to však myslel jen okrajově.

Vnitřní neklid v něm narůstal.

Proč? Co se to s ním děje?

Řval z plna plic a mocný hlas se vracel mnohonásobnou ozvěnou.

Neulevilo se mu však, vnitřní přepětí neodboural.

Popadl další kámen, mrštil jím dolů a sledoval, jak uvolnil lavinu.

Sníh se dostával do stále rychlejšího pohybu a z údolí se k němu neslo divoké dunění. Opět zařval a snažil se rachot přehlušit, ale měl pocit, že mu selhává hlas.

Paže mu klesly podél boků, zavřel oči a zaposlouchal se do sebe.

Co se to s ním děje?

Na to si sám neodpovím. Musím si o tom s někým promluvit.

Ne!

Byl to problém, který druhí nevyřeší, pouze on sám. Navíc se mu nechtělo svěřovat se někomu jinému.

Nedokázal otevřít své nejintimnější myšlenky a dát nahlédnout do svého nitra, odhalit své city.

S řevem se řítit do hlubin, hnal se neuvěřitelnou rychlostí po svahu. Zastavil až před HALUTOU II.

„Na co čekáš?“ zaburácel.

Palubní syntron otevřel vchod a Tolot vešel.

Zapojení pro expresní výtah, která se táhla po celé délce lodi, ještě neodpovídala jeho představám.

„Jsou primitivní. Nejsou mě hodná!“

V slepém ničivém vzteku se na ně vrhl. Otevíráním složitě zabezpečených krytů na stěnách neztrácel čas, čtyřma rukama stěnu oderval, až z ní létaly kusy. Chodba se rázem podobala skládce.

Zastavil se a rozhlédl se.

Se svou reakcí a se sebou nebyl v žádném případě spokojen. Neuklidnilo ho ani to, že už nastoupil úklidový robot. Naopak. Rozběsnilo ho to ještě víc.

Odkopl robota na protější stěnu. Malý stroj se rozpadl, zanechal na stěně hlubokou rýhu - a automaticky přivolal jiného robota.

„Taky jsem to mohl udělat jinak!“ nadával si Tolot, když si uvědomil, jakou škodu způsobil.

Takhle mohl klidně pokračovat hodiny a roboty by stejně nezničil, ledaže by vypnul automatickou výrobu.

Zachvěl se jako v návalu horečky. Potom se rozhodl a přešel do

centrály. Palubní syntron ho spojil s Tárem Phontesem.

Musel si dlouho počkat.

Teprve po pětadvaceti hodinách mu staříčkový filozof sdělil, že už je ochoten si s ním pohovořit.

Zatím se Icho Tolot už dávno vrátil do svého domu, mušlovité stavby se sedmdesátimetrovou věží, z níž měl výhled daleko do údolí a do hor. Dům byl jeho útočištěm, do kterého se stahoval a v němž žil už dvacet let, bádala a pracoval.

Snažil se filozofovi vysvětlit co se s ním děje, ale Taro Phontes ho po několika slovech přerušil.

„Každé zbytečné slovo stojí čas," prohlásil. „Čas je ze všeho nejcennější."

„To souhlasí," pravil Icho Tolot. „Proto je plýtvání časem tím největším plýtváním."

„Přejdemež tedy k jádru věci," navrhl filozof. „Jsem vám k dispozici - ve svém domě."

„To je velice velkorysá nabídka," ocenil to Icho Tolot, protože se už bál, že ho filozof odmítne.

Filozof měl své rozmary. Ještě více než kdokoli jiný dával přednost poustevnickému životu. Do všech důsledků. Oznámil Tolotovi hodinu, kdy budou spolu zítra mluvit, a zavěsil.

Icho Tolot se podíval na hodinky.

Zbývala mu ještě spousta času -když poletí kluzákem nebo antigravem svého bojového oděvu. Něco

takového však neměl v úmyslu. Nechtěl tu vzdálenost urazit pohodlně.

K domu Tara Phontese to bylo něco přes tisíc kilometrů, tedy ideální trasa pro halutského chodce.

Vyvolal šiji plánovacím mozkiem. Nabízela řadu potíží, jež se daly překonat jen s jistým vynaložením času. Jestliže vyrazí o půlnoci, bude u filozofa přesně! Čím méně času, tím větší výzva.

Odebral se do ložnice, že si na chvíli odpočine. Sotva si však lehl, hned vyskočil. Byl to nesmysl v takové situaci odpočívat!

Zbytek času do půlnoci nakonec strávil horečnou prací v HALU-TĚII.

Na vteřinu přesně dorazil ke dveřím filozofa Tara Phontese, k mohutné kruhové stavbě, na jejíž ploché střeše se zvedal obrovský pták z bílého kamene s roztaženými křídly. Plastika měla symbolizovat rozmach ducha. Taro Phontes byl starý Haluťan. Kůže mu šedla a oči ztrácely lesk.

Bez komentáře vzal na vědomí, že jeho návštěvník je dochvilný. Vůbec ho nezajímalo, že Icho Tolot v jednom tahu uběhl tisíc kilometrů přes hory a doly.

Pouze se na něj krátce, ale významně podíval. Icho Tolot nebyl ani trochu unaven a nedýchal o nic rychleji než obvykle.

Filozof ho zavedl do prostorné pracovny se stěnami obloženými paměťovými jednotkami.

Icho Tolot jen žasl. V této místnosti bylo uloženo vědění galaktických národů za mnoha tisíciletí. Taro Phontes shromáždil neuvěřitelné množství informací o galaktických národech a jejich dějinách.

Je informován i o současném stavu?

Sotva si Tolot položil tuto otázku, hned na ni dostal odpověď.

Jeho hostitel nebyl!

Icho Tolot vyličil filozofovi politickou situaci v Mléčné dráze, jež se bez přehánění dala považovat za chaotickou.

Haluťané se drželi stranou současného dění. Ostatně Icho Tolot by toho nevěděl o moc víc než jiní, kdyby ho přátelé průběžně neinformovali.

Halut měl v Humanidromu sice zástupce, ten se však nezapojoval do debat a politických rozhodnutí. Byl tam jen pro forma a na ukázkou dobré vůle Halutu. Zástupce měl ukázat, že přátelé Galaktiků jsou ochotni něco udělat, jakmile se jen ukáže náznak nějaké dohody. O tom však zatím nemohla být ani řeč.

Po krátkém a velice hutném hovoru se dostali k cizincům, kteří vpadli s ježatkami do Mléčné dráhy a obsadili už několik obydlených planet.

Agresory ostatně zajímaly pouze obydlené planety.

Až do té chvíle byl Icho Tolot ješ-

tě poměrně klidný. Teď se však začal projevovat jeho temperament. Už nevydržel v křesle.

Vyskočil a vykřikl: „Ti vetřelci by měli dostat za vyučenou a někdo by je měl vytřískat z Mléčné dráhy!”

Taro Phontes se na něj jen mlčky díval.

„Co vy na to?” zeptal se Icho Tolot, když se konečně trochu zklidnil.

„Musím na to skutečně odpovídat?”

„Ne!”

I tak věděl, k jakému poznání by filozof dospěl, a styděl se za ně.

V mém věku! blesklo mu hlavou. Vždyť už nejsem žádný mladý větroplach!

Dříve ho tyto fáze nevyváděly z rovnováhy. Nyní tomu však bylo jinak.

Považoval se za starého, skoro už moudrého Haluťana, jemuž je duševní výkon nade vše, zatímco tělesné výkony už dávno zaujímaly mnohem nižší místo než kdykoli předtím.

Doba divokých a nespoutaných dobrodružství minula. Měla minout.

„Nuže?” zeptal se Taro Phontes.

„Pobud!”

Icho Tolot měl široká ústa s úzkými rty a chrup jako Šelma. Když z něj toto slovo vyšlo, zaznělo jako výbuch. Hlas zarezonoval tak, až o 'sebe

paměťové jednotky zacinkaly a ještě chvíli se chvěly.

„Pobud," potvrdil střízlivě filozof.

IchoTolot zařal všechny čtyři pěsti . Vší silou se bránil poznání, že příroda si prostě vyžaduje své.

Všechny Haluťany občas popadlo puzení prožívat dobrodružství a vyřádit se. Navzdory veškeré mírumilovnosti. Bylo to zkrátka dědictví po předcích - Bestiích.

Devadesát osm procent postižených vytáhlo samo do dálav vesmíru a někde si vybilo nahromaděnou energii. Ve zbývajících případech strpěli vedle sebe jednoho nebo více společníků. Takové skupiny budily na všech planetách, které kdy zažily nějaký pobud, obrovský strach.

Icho Tolot se nedokázal přírodě ubránit. Věděl, že musí opustit Halut, a vyhledávat nadmíru obtížné situace, v nichž se bude moci realizovat. Když takové situace nenajde, z nouze se vybije na nějaké neobydlené planetě. Něco takového však bylo pod jeho úroveň.

„Ne," bránil se.

„Já vám rozumím," řekl filozof. „Zažít v tomto věku pobud není snadné. Cítíte se poníženi, protože si myslíte, že fyzické potíže máte už dávno za sebou. Je to však nevyhnutelné."

„Mohl bych přejít do hlubokého spánku."

„Z něhož se probudíte jako běsnící bestie. Víte to stejně dobře jako já."

Icho Tolot zasténal a padl do křesla. Zabořil si obličej do čtyř rukou.

„Budoucnost jsem si představoval jinak."

„I Haluťana ovládá příroda. Musí se sklonit před její mocí."

„Nadbytečná síla vede k násilí," konstatoval jeho host. „Láska propůjčuje sílu."

„A co když příroda Haluťany miluje? Kdo ostatně ví, co příroda řídí? Síla Haluťanů spočívá ve strachu z Haluťanů."

„Ve strachu z mírumilovných bytostí?"

„Jež dávají pobudem najevo svou nadřazenost, aby pak mohly žít v míru."

Icho Tolot na filozofa překvapeně vzhlédl.

„Pobud jako sociální úkol?" zeptal se.

„Snad."

„Sociální soužití přece neznáme."

„No právě."

„Pak tomu nerozumím. Tohle mi musíte vysvětlit."

„Je to axiom. Forma našeho soužití jako individualistů, jako poustevníků, jestli chcete, je možná jedině tak, když tento způsob života hájíme občasnými a dočasnými demonstracemi."

„Pobud jako varování, kdyby někdo chtěl tuto zvláštnost ohrozit?"

„Správně. Jednodušeji řečeno: i v soužití galaktických národů existují rudimentární zákony jako u každého sociálního společenství—at' už u zvířat, nebo u inteligentních bytostí. Tu a tam je nutné ukázat ostatním příslušníkům společenství svou sílu, aby se dál mohlo žít v klidu a míru. Zkrátka jeden dá druhému občas přes prsty, aby ho nechal v klidu.“

„Takhle jsem pobud nikdy nevnímal.“

„Ale podle mě je to tak.“

„Pobud jako sociální úkol... Rozkošná myšlenka. S tou bych se dokázal sprátelit.“

„Zkuste to. Pak vám nebude tak zatěžko podrobit se přírodě.“

Icho Tolot vstal. Už nevyskočil, pohyboval se klidně a kontrolovaně.

„Při prvním příznaku, že nastupuje pobud, jsem myslel na to, že jednoduše podniknu cestu do nějaké cizí galaktické oblasti a ponechám vše náhodě,“ přiznal váhavě.

„To není dobrý nápad,“ poznamenal Taro Phontes.

„Uznávám.“

„Když už vás k tomu příroda nutí, spojte pobud s něčím rozumným. Pak splníte svůj úkol vůči Halutu.“

„Správně. Tři mí přátelé zmizeli. Musím je hledat. A pak jsou tu vetřelci, kteří by měli dostat lekci.“

„Sociální úkol!“

Bylo nutné vetřelcům co nejdříve ukázat, že v Mléčné dráze žijí národy, s nimiž nejsou žádné špásy, a jež se vyplatí nechat na pokoji.

Taro Phontes má pravdu! uznal Icho Tolot. Nikdy nebylo tak zřejmé, že pobud je třeba chápat jako sociální úkol. Jediné když dáme vetřelcům pořádně přes prsty, můžeme si uhájit náš zvláštní styl života.

Filozofův telekom ohlásil, že přišla zpráva pro IchaTolota. Zachytila ji HALUTA II a přeměrovala do Phontesova domu. Filozof zapnul přístroj.

„Slyšíme!“

Zpráva přišla od Atlana, který s myšobem Guckym přiletěl do soustavy Halutu. Jako by přátelé čekali přesně na okamžik, kdy se Icho Tolot ještě nesrovnal sám se sebou. • „Děkuji vám,“ rozloučil se s Tarem Phontesem.

„Nesmíme jste mi pomohl. Nezlobte se, ale musím vyrazit. Žene mě to pryč. Odstartuji s HALUTOU II a poletím k RICO-VI“

„Sociální společenství halutských poustevníků vám to nezapomene,“ poznamenal ironicky filozof.

Setkání s Atlanem a Guckym bylo po tak dlouhé době obzvláště srdečné.

Icho Tolot se skoro dojemně snažil, aby přátelům ukázal, jak moc mu chyběli. Nezatajoval jim, že se je pod stále silnějším tlakem pobudu, k čemuž si myšob nedopustil pár ironických poznámek.

Ale brzy přešli na naléhavější problémy, jež Halut'ana zaměstnávaly stejně

jako Atlana a myšoba.

„Koncem prosince se na okraji Mléčné dráhy objevila flotila deseti tisíc ježatek," shrnul Atlan události posledních týdnů. „Mezitím narostla na sto tisíc lodí."

Icho Tolot se na něj ohromeně podíval. Tato zpráva byla pro něj nová a přímo ho šokovala. Vetřelci dávali svou sílu najevo stále víc.

Bude vývoj pokračovat stejným způsobem? Musí se počítat s tím, že za měsíc bude ježatek možná milion nebo i víc?

„Cizí lodi v sevřeném tvaru změnily stanoviště a zaujaly postavení u kulové hvězdokupy 47 v souhvězdí Tukana."

Icho Tolot věděl, oč jde. Hvězdokupa 47 měla katalogové číslo NGC 104, průměr 210 světelných let, milion sluncí a byla od Slunce vzdálena 16 000 světelných let ve směru jižního pólu Galaxie. Patřila do zájmové oblasti Ligy svobodných Pozemšťanů. V sektoru Tukana bylo několik pozemských kolonií, které teď byly ohroženy.

„Odkud se ty ježatky berou?" zeptal se Haluťan.

„To zatím nikdo neví." Atlan litoval, že mu nemůže dát přesnější informaci.

„Rovněž nevíme, co mají za lubem jejich posádky."

„Už jste ty cizince někdy viděli?"

Tolotův zájem narůstal s každou informací, kterou dostal. Zároveň v něm sílil pocit, že by si narůstající energii pobudu mohl ideálně vybit v boji proti vetřelcům.

„Ovšem," odpověděl Arkonidan a vyprávěl o prvních dojmech. „Podle výsledků výzkumu na Camelotu je považujeme za viperidy. Zatím obsadili třiatdvacet planet. Ale pozor! Pouze obydlené světy. Z toho osmnáct patří Lize svobodných Pozemšťanů."

„Pokud tomu dobře rozumím, mohlo by toto číslo brzy stoupat geometrickou řadou," poznamenal Icho Tolot.

„Toho se taky bojíme," vzdychl si nezvykle vážně Gucky. „Liga mezitím na Khanův návrh vyhlásila válečný stav. Zmobilizovala všechny bitevní lodě a uvedla je do stavu bojové pohotovosti."

Atlan stručně popsal, co jednotlivé státy podnikly, a dodal: „První svět, který viperidi obsadili, byla pozemská kolonie Lafayette v soustavě Collore. Lize se k ní zatím nepodařilo přiblížit, natož aby ji dobyla zpět nebo udělala něco pro její obyvatele, Planeta je obklíčena silnými jednotkami ježatek a obklopena skenovacím polem."

„Co je to skenovací pole?"

„Jakési záření, při němž máš pocit, že se ti vnitřek převrací naruby a že jsi odněkud a čímsi naprosto prosvěcován," vysvětloval Atlan. „Následkem je nevolnost a duševní tlak. Inteligentní bytosti jsou pak bezmocné a viperidi skenovací záření očividně používají k tomu, aby si je podrobili."

„Takže na Lafayette není dobře," pochopil Icho Tolot. „A zašlo to tam už příliš daleko. Podle vývoje bychom měli vlastně zjistit, oč cizincům jde. Ať už mají viperidi v plánu cokoli, na této planetě by se to dalo zjistit." Icho Tolot byl na palubě RICA, druhém fragmentu GILGAMEŠE. Obě lodi se zatím rozletěly a zrychlily na více než padesát procent světelné rychlosti. Letěly k soustavě Collore. Tam chtěl Atlan zkoumat současný stav. Ale jak, na tom se přátelé dosud neshodli.

„Uvidíme podle situace," řekl Atlan. „Zanalyzujeme ji a podle toho budeme jednat."

„Nebo taky ne, třeba k tomu nebude možnost," namítl nezvykle skepticky Gucky, kterého Icho Tolot znal většinou jako optimistu. Ale vzhledem k invazi viperidů neviděl svět tolik růžově.

„Ještě mi hlavou vrtá jedna věc," zabručel Haluťan. „Liga je přece silná mocnost a za svůj arzenál se rozhodně stydět nemusí. Proč ty ježatky jednoduše nesestřelíte?"

„Zkoušeli jsme to, ale bez úspěchu," přiznal Arkonidan. „Tedy s nevalným výsledkem. Ježatky létají v kurzu, který nedovedou propočítat ani naše syntrony. nečekaně mění směr a rychlost, takže je těžké je pořádně zaměřit."

„Čímž povážlivě klesá možnost zásahu," poznamenal Gucky.

„Létají tak nějak, koktavě" pokračoval Atlan. „Možná to takhle bude znít srozumitelněji."

„To ano," souhlasil Icho Tolot. „Teď už si dovedu představit, co myslíte. Vědci pochopitelně pracují, ne?"

„Ovšem, intenzivně," přisvědčil Atlan.

Icho Tolot se usmál a jiskřícíma očima pohlédl na přátele.

„To je pro mě skvělá příležitost," konstatoval. „Vezmu to všechno do rukou."

Dalšími slovy neplýtvat. Rozhodl se přejít na HALUTU II. Atlan ho doprovodil k přechodové komoře.

„Ještě jsme si neřekli všechno," poznamenal.

„Mluvili jsme o všem důležitém!" odvětil Tolot a přechodová komora se za ním zavřela.

Když došel do centrály HALUTY II a chtěl dát příkaz k nadsvětelné rychlosti, v obrovském křesle zhotoveném podle halutských měřítek se zhmotnil myšob Gucky. Na sobě měl běžnou palubní kombinézu.

„Co tady děláš?" zeptal se Icho Tolot.

Gucky se na něj zašklebil a obnažil hlodák v plné kráse. Navzdory jeho vysokému věku byl zub ve skvělém stavu.

„Snad si nemyslíš, že jsme tě s Atlanem neprokoukli?" Ilťan pokýval hlavou, aby tak dal najevo, že cokoli podnikat je přímo absurdní.

„Prokoukli?"

: „Víme, co se s tebou děje. Chytil jsi pobud. Ruplo ti v bedně.“

„Vážně?“

„Rozhodli jsme se, že ti budeme stát po boku. Jako dohled,“ pravil pobaveně myšob.

Ještě v životě nezažil Haluťana tak překvapeného. Icho Tolot byl vysloveně mimo sebe.

„Jako dohled?“

„Přesně tak. Když máš pobud, musí na tebe přece někdo dohlédnout. A ten někdo jsem já.“

Haluťan se otřásl, jako by ho někdo polil studenou vodou. A potom se rozesmál tak hlasitě, až se přístroje v centrále rozcinkaly.

Ilťan si zacpal uši. Měl strach, aby mu nepraskly bubínky.

Joseph Broussard junior se unaveně a vyčerpaně opíral o vzdušné kořeny jakéhosi obrovského stromu, jehož větve jako by sahaly až k nebesům. Na pár sekund zavřel oči a naslouchal hlasům přírody. Ve větroví se zabydlo množství ptáků a radostně švitořili, což se vůbec nehodilo k náladě, ve které byl on a Pepe. O jejich gazkarském zajatci Gembovi nemluvě.

Už týdny bloudili oba lidé bažinami planety Lafayette. Swamp City bylo konečně na dosah.

Znamená však Swamp City ono bezpečí, ve které doufají? Co se vlastně stalo s kolonisty? Také trpí tím hrozným zářením, které všechny lidi na této planetě tolik zrnění-

lo? Až na něj a jeho přítele Pepeho...

Zatím mu už bylo jasné, že při potyčce na pokořeně BÁZI utrpěl těžké zranění mozku. Vzpomínka na to byla dost neurčitá a dost dobře si to nedokázal představit, ale jinak si to vysvětlit nedovedl. V jeho hlavě se něco stalo, a to něco ho dělalo necitlivým vůči jevům, jimiž ostatní tolik trpěli.

Josephovi pak do mozku implantovali čip, ale nenechali ho pořádně zrehabilitovat. Od oné rvačky a následné operace byl handicapován. Dostal se na úroveň desetiletého chlapce. Ale na housle hrát nezapomněl.

Z hlubin bažin se ozývaly hlasy velkých obojživelníků. Cajun se zahleděl na nedalekou vodní plochu. Spatřil miise, napůl krokodýla a napůl hrocha, ale ještě nikdy ho neviděl celého, protože z vody nevyběhal. Věděl o něm jen to, že je to šelma, která útočí náhle a neuvěřitelně rychle.

Vlastně je divné, že na nás miis nikdy nezaútočil, napadlo ho. / když...

Jednou Bunny té potvoře unikl jen o chlup. Jak by jí asi chutnal, kdyby ho dostala do zubů?

Musel se smát při pomýšlení, jak by si ta potvora pochutnávala na robotovi. Kde Bunny vlastně je?

Rozhlédl se. Přítel Pepe ležel jen pár kroků od něj mezi vzdušnými kořeny jiného stromu a spal. Těsně

vedle něj ležel liánami spoutaný gazkarský bojovník Gemba. Hmyzí bytost chodila zpravidla vzpřímeně a vysoká byla asi metr padesát. Momentálně odpočívala a zachumlala se do zvadlého listí.

Joseph Broussard junior si všiml, že jednou nohou pravidelně pohybuje, a pochopil. Gemba se pokouší přepilovat pouta.

Byl nezvykle neklidný. Blížkost Swamp City a jiných Gazkarů na něj očividně měly značný vliv.

„Nech toho!“ osopil se na něj. „Nebo tě mám odkopnout k miiso-vi?“

Fasetové oči, které vyčnívaly z boku, se narudle a tajuplně zablýskaly. Ale nikdy se z nich nedalo vyčíst, co si Gazkar myslí.

Broussardovi připomínal skarabea, jehož obrázek jednou videí. Bytost měla dva páry paží, ten horní byl slabší a kratší. Chitinový krunýř se modře leskl. Zába měl vzorkovaná a Josephovi se ten vzorek líbil.

Už věděl, že Gazkarové nemají jména, pouze registrační označení, podle nějž se dalo poznat, na kterém světě se narodili, ke kterému vrhu patří, jaký mají rezonanční status a podobně. Kódové jméno zajatce znělo Gem-Ba-Am-Kor-Vech-Tol a mimo jiné vypovídalo o tom, že je z planety Amkir, jejíž obyvatelé a rezonátoři se jmenují Vecharové.

Hlavy Gazkarů zdobil útvar připomínající korunu, který měl zpravidla sedmnáct hrotů. Podle jejich množství se dala poznat hodnost. Čím výše Gazkar stoupal, tím méně měl hrotů, protože s každým povýšením se jeden hrot upaloval.

Gemba je měl ještě všechny!

Takže je to jen prostý voják. Na těle neměl kromě pout absolutně nic.

Gazkarové jinak nosili všelijaké opasky se zbraněmi a výstrojí.

Kde je Bunny?

Joseph Broussard junior neklidně vstal. I když robot nebyl úplně bez vad, přesto byl pro skupinku nesmírně důležitý. Joseph si nedokázal představit, co by si bez něj počali.

Bunny byl jedenapůlmetrový válec o průměru 65 centimetrů. Měl čtyři kloubovitě paže a tři ohybatelné oči na stopkách. Byl to prastarý model, který už dávno patřil do Šrotu. Ale jako většina odložené výstroje skončil v Camp Mirage. Jednou z jeho chyb bylo, že nárazové pole, na němž se pohyboval, mělo občas výpadky, což vedlo k tomu, že pak poskakoval jako zajíc.

To však Josephovi a Pepemu nevadilo. Naopak. Měli robota rádi právě pro tuto chybu, která mu dodávala cosi lidského.

Joseph stroj nikde neviděl, a tak několikrát obešel tábor a hledal ho. Nenašel ho však, a proto se opatrně vydal k Swamp City.

Když prošel kolem vzdušných kořenů několika stromů, silných jako paže, které mu zacláněly výhled, robota objevil.

Bunny se nebezpečně přiblížil ke Swamp City.

Město zbudovali na odvodněné části bažin a leželo na západním pobřeží kontinentu. Ze svého místa viděl Joseph Broussard malý a skromný kosmoport, na němž nebyla jediná loď Ligy. Zato se hemžil výsadkovými čluny ježatek.

Město sestávalo z jednoduchých, až pětipatrových prefabrikovaných domů bez jakýchkoli ozdob, připomínajících kontejnery, a z prostých dřevěných domků. Byla to nepřehledná změť. Po nějakém územním plánování ani stopy. Stavělo se prostě tam, kde bylo zrovna místo. Na nějaký lad, krásu a řád nikdo nemyslel.

Ani zeleň mezi domy by nikoho nenadchla. Všude se válely odpadky, v nichž si drobná zvířata z bažin hledala potravu.

Joseph viděl obchody, do nichž nikdo nechodil a které se daly poznat jen podle reklamních nápisů. Vedle stálo pár vznosných budov, poboček velkých firem. Díky dostatečnému prostoru byly širší než vyšší. Nad tím však Broussard neuvažoval. Divil se jen tomu, že se tak velké budovy se svou hmotností nepropadly do relativně měkkého podloží.

Bunny stál hned vedle jednoho dřevěného domu na kraji Swamp City, necelých pět metrů od skupiny válečníků. V rukou držel několik balíčků různých potravin, které zřejmě zcizil v nějakém skladu.

Joseph zatajil dech. Nejradši by na robota zavolal, že na tom místě nesmí stát, protože existuje příliš velké nebezpečí, že na něj přijdou. Varovně gestikuloval a doufal, že si ho robot všimne, ale Bunny si toho naložil příliš. Prostě ho nemohl přes balíčky vidět.

Joseph si tiskl ruku na kručící žaludek a vzpomněl si, že Pepe i on v posledních hodinách až příliš často mluvili o tom, jaký mají hlad. Bunny to přirozeně slyšel a podle toho jednal.

Rozhlédl se, spatřil dřevnatý pupen, který spadl ze stromu, popadl jej a hodil ho po robotovi. Ale netrefil. Dopadl za chatrč, kde si ho nevšiml ani Bunny, ani Gazkarové.

Teď se stroj rozhodl. Objel roh chatrče a pokoušel se dostat před Gazkary do bezpečí. Jenže hmyzí bytosti byly nejen před domem, ale i za ním.

„Ne!“ zasténal Joseph. „Zůstaň, kde jsi!“

Nejradši by se k robotovi rozběhl, popadl ho do náruče a utíkal s ním do lesa. Tak by ho však do bezpečí nedostal.

Bunny měl jedinou možnost. Vylézt na střechu domu, lehnout si na ni a počkat, až kolem nebude žádný Gazkar. To však robota nenapadlo.

Nutně následoval konec.

Gazkarové Bunnyho objevili. Jeden z nich zvedl zbraň a vystřelil.

Robot se skácel k zemi, ještě se kousek koulel a nakonec se rozpadl. Zbýl z něj jen bezcenný Šrot.

Broussard se zděsil, jako by přišel o přítele z masa a krve. Odvrátil se. Několik minut mu trvalo, než se vzpamatoval. Potom se vrátil k Pepemu, vzbudil ho a řekl mu, co se stalo. Mládenci vhrkly slzy do očí. „Bude mi moc chybět," koktal mladík, „Kdybychom měli aspoň to jídlo, co nám pro něj šel."

Joseph ukázal na spoutaného Gazkara, který se zmítal stále víc. „Co je mu?" zeptal se. „Od té doby, co jsme blízko města, se chová jako šílený a pokouší se zbavit pout."

„A co když je to tím pachem?" nadhodil Pepe. „Neezové tu rozstříkovali vůni. Nevšiml sis toho?"

Joseph udiveně zavrtěl hlavou.

„Vlastně ne." Dupl, aby zajatci ukázal, že ho má stále na očích. Nedovolí mu, aby se osvobodil.

Výhrůžka zapůsobila. Gazkar se na chvíli zklidnil, ale pak se opět převaloval sem a tam a pokoušel se dostat na nohy. Když už se napůl vzpřímil, Joseph ho strčil do prsou a znovu ho složil k zemi.

Pepe ho chytil za ruku.

„Co budeme dělat teď?" Bázlivě se rozhlédl. „Bez Bunnyho?"

„Stáhneme se zase do lesa," odpověděl Joseph. „Nic jiného nám nezbývá. Ve městě by nás hned dostali."

Pepe nic nenamítal. Postavil zajatce a hrubě do něj strčil, aby mu naznačil, že se půjde o kus dál. Gazkar neochotně poslechl.

Gemba šel těžkopádně a váhavě. Co chvíli se zastavoval a otáčel se celým tělem. Choval se jako někdo, kdo slídí jednou na jednu stranu, podruhé zase na druhou, a přitom přemísťuje váhu těla z jedné nohy na druhou, aby se dostal do lepší pozice. Joseph Broussard junior tušil, oč jde.

O pachové stopy Neezů, které se snažil zachytit.

Protože se obával, že zajatec by na sebe mohl upozornit Gazkary, nemilosrdně ho poháněl ke spěchu. Nic jiného mu nezbývalo.

Pepe šel napřed. Když došli na bažinatou půdu, vyhledal hráz s relativně pevnou zemí, po níž se prve přiblížili ke Swamp City, a prchali dál.

Když byli asi v její polovině, zaslechli za sebou hlasité výkřiky. Prudce se otočili a spatřili desítky Gazkarů.

Hmyzí bytosti si jich všimly a pronásledovaly je. Pohybovaly se rychle a mrštně a doháněly je.

Joseph Broussard myslel na události posledních týdnů. Dny a dny se s Pepem, Bunnym a zajatcem probíjeli bažinami planety Lafayette pouze s jediným cílem - dostat se do Swamp City.

Doufali, že v největším městě planety najdou podporu a bezpečný útulek. Teď zjistili, že se namáhali zbytečně.

„Zatracený dílo," vydechl Pepe. „Tohle všechno jsme si mohli ušetřit."

Mohli jsme zůstat tam, kde jsme byli."

Měl pravdu!

Joseph se ustavičně otáčel a bylo mu stále jasnější, že neutečou. V této situaci by bylo rozumnější jednoduše se zastavit a počkat, až budou Gazkarové u nich a zajmou je. To však nemohl. Così ho hnalo vpřed, jako by měli ještě nějakou naději.

Podíval se na bahenní plazy kolem. Na okamžik si pohrával s myšlenkou, že se jednoduše vrhne do bažiny a nechá se těmi potvarami zabít. Bylo by to lepší než se dostat do spárů Gazkarů.

Běžel však dál. Nohy se mu na měkké půdě ustavičně podlamovaly a několikrát se zabořil až po kolena do mazlavého bahna.

„To nemá smysl!“ křičel zoufale Pepe, ale prchal dál.

Za okamžik se však zastavil jako přimražený.

Vytřeštěnýma očima zíral na vodní plochu porostlou řasami.

Z bažiny se vynořila plochá hlava kamenožrouta!

Joseph Broussard nevěřil vlastním očím. O této bytosti vždycky jen slyšel, ale nikdy ji neviděl.

Kolonisté tvrdili, že na Lafayette žijí záhadní tvorové. Skrývají se prý pod povrchem planety v jeskyních a živí se hlavně minerály. Údajně se ukazují zhruba jednou za sto let. Zabloudí na povrch a pak zpravidla působí zmar a zkázu.

V zajateckém táboře mu nakresliti, jak hlava takového kamenožrouta vypadá. Plochá, hranatá, se čtyřmi hrbovitými výrůstky, dlouhá asi tři metry, dva široká a půldruhá metru vysoká.

Joseph Broussard nepochyboval o tom, že má před sebou kamenožrouta. Nebo si s ním pohrává fantazie? Věděl, že planeta Lafayette je vystavena vlivu tajemného záření vysílaného vetřelci. Sám je nevnímal, ale neuniklo mu, že osadníci jím značně trpí. I Pepe si stěžoval na nevolnosti a závratě. Na rozdíl od všeobecného názoru kolonistů se občas dokázal vyjadřovat i chovat naprosto rozumně. Co když se mu to skutečně jenom zdá?

„No tak pojď už!“ křičel Pepe a zoufale na něj mával na konci hráze.

Joseph cítil, jak se mu klepou kolena. Byl přesvědčen o tom, že se na něj kamenožrout vrhne a sežere ho.

Jeden Gazkar na toho podivného tvora vystřelil. Energetický paprsek se od kamenožrouta odrazil jako od zrcadla.

Joseph si zakryl obličej dlaněmi a utíkal k příteli.

Já se zblázním! To nemůže být pravda. Vidím něco, co vůbec neexistuje!

Náhle se ten podivný tvor rozeřval. Pak se vyvalil z bažiny a zaútočil na Gazkary. Brouci pálili o sto Šest, ale Joseph neviděl, jestli trefili nebo ne. Uši mu zaléhaly řevem.

Energetické paprsky zřejmě zasahovaly stromy a rozervávaly kmeny. Dřevo

roztahující se zářem praskalo tak hlučně, až měl bývalý Beausoleilec¹ pocit, že kolem něj vybuchují bomby. Ze stromů padaly liány. Myriády ptáků a hmyzu vzlétly a prchaly v hustých mračnech. Chaos...

Joseph se ohlédl přes rameno a zjistil, že Gazkarové s kamenožroutem nic nepořídili. Buď střídali tak zbrkle, že vůbec nezasáhli, nebo se ta podivná bytost z hlubin planety nedala takovými zbraněmi zabít!

Bahno mu stříkalo pod nohama, ze stromů přšely zbytky rostlin. Padaly mu do obličeje a on si jej otíral.

Potom popadl Pepeho za ruku a vtáhl ho hlouběji do lesa, kde se skryli ve změti vzdušných kořenů. Jen tak mimochodem si Joseph uvědomil, že zajatec je stále s nimi.

Když HALUTAII doletěla do soustavy Collore, jejíž čtvrtou planetou byla Lafayette, začal Icho Tolot se zaměřováním. Gucky za ním přišel do centrály, aby se podíval, jaké jsou výsledky celé té námahy. Na jednom monitoru vyčetl, že se

tu už shromáždilo přes padesát šestisetmetrových ježatek, které nemají sken. My Sob to ještě jednou zdůraznil.

„Musíme ale předpokládat, že planeta je i nadále ve skenovacím poli, jež ovlivňuje veškeré živočichy a uvádí je v šílenství," dodal.

„Tedy i zvířata?"

„O tom jsem ještě nepřemýšlel, ale zřejmě ano."

Icho Tolot se chvíli míčky díval na monitory. Potom se opět obrátil k Il'anovi.

„Jak se na planetu dostaneme?"

„Nijak. Nezapomínej na to pole. Když se do něj dostaneme, pomátneme se."

„Určitě?"

„Asi ano. Tedy aspoň pokud jde o mě. Proto se musíme k planetě přibližovat opatrně, tak abychom se v nutném případě mohli stáhnout."

„To nemám v úmyslu."

„Pak jdeš do nepředloženého rizika," namítl Gucky. „A nikomu tím nepomůžeš."

„Můžeme tu zkusit s malým, nenápadným člunem."

„Nesmysl. Hned nás zaměří a sestřelí."

„Tak přistaneme s HAUUTOU II."

„To je sebevražda a ty to víš."

„To ano." Nastal onen vzácný případ, kdy si Halut'an nevěděl rady.

Zdálo se, že neexistuje možnost jak se dostat na planetu a přitom neodpovědně neriskovat. Buď se vy-

staví nebezpečí, že na ně ježatky zaútočí, nebo riskují nevypočitatelné setkání se skenovacím polem, které je může stát duševní zdraví.

V úvahu nepřipadala ani teleportace. Il'an musel počítat s tím, že záření by

ho okamžitě vyřadilo z boje.

Zatímco tak uvažovali, zajednou z vnějších planet se nečekaně ukázaly dvě Šestistovky, které za sebou táhly kulovitou stometrovou loď a mířily k Lafayette. Patrně ukořistili průzkumnou loď Ligy.

Od chvíle, kdy Tolot vstoupil na loď, ho Gucky nespouštěl z očí. Ilt'an si uvědomoval, že se přítel stále více dostává do pobudu. Věděl, že se tomu Halut'an brání, ale že se mu to daří stále hůře. Ba právě naopak. Čím více se snažil ovládat, tím více stoupal tlak.

Stačila troška a míra přeteče.

Ta troška přišla!

Když Icho Tolot spatřil ježatky, přestal se ovládat.

„Kurz na ty dvě ježatky," zavelel.

Palubní syntronika zareagovala a HALUTAII vyrazila k cílovým objektům.

„To ne!" křičel Gucky a snažil se zabránit neštěstí. „To dopadne špatně!"

„Pal!" zaburácel centrálou Halut'anův povel.

Palubní zbraně vypálily energetické paprsky, ale ježatkám neublíží-

„Víc už ne!" protestoval Gucky. „Ježatky jsou ve skenovacím poli!"

Ale Halut'an se už nedal zastavit. Se zápallem se pustil do boje. Očekával okamžitou reakci veřelců. Ta však nepřicházela.

HALUTAII vnikla do skenovacího pole a myšob pociťoval účinky onoho záhadného záření.

Ale bylo už pozdě. Halut'ana teď nemohl nikdo zastavit.

Gucky se držel za hlavu a najednou už nedokázal ani stát. Smysl pro rovnováhu ho opustil. Vyklonil se z křesla a marně se snažil zachytit. Svalil se na podlahu, udeřil se do čela a ztratil vědomí.

Když opět přišel k sobě, účinky záření byly ještě horší. Ztratil jakýkoli smysl pro realitu. Zoufale bojoval se skenovacím polem. Zmocnil se ho panický strach. Così mu vnucovalo představu, že se HALU-TA II řítí a že její pád už nemůže nikdo zastavit. Před sebou viděl, jak se žene do atmosféry planety, někde narazí na povrch a zanikne ve žhavé kouli.

„Ne!"

Připadalo mu, že vázne v husté kaši a nemá se čeho zachytit.

Dělá ustavičně kotrmelce? Otáčí se kolem své podélné, nebo příčné osy?

Existuje gravitace, jejíž hodnoty se ustavičně mění, že se jednou div nezhroutí pod vlastní hmotností, a podruhé se zase vznáší lehký jako pírkó?

Někdo vykřikl.

Byl to on?

Do uší mu zazněl Halut'anův smích.

Icho Tolot měl pravdu! Teď už i jemu připadalo jako nesmysl, že mu chtěl pomáhat. Nedokázal to, nedokázal pomoci ani sám sobe.

Co ho přimělo k tomu, že Halut'ana provází? Jestliže se Icho Tolot chtěl

podrobit pobudu, tak ať!

Gucky viděl Haluťana, přístroje v centrále, množství barevných monitorů a nepochopitelné obrazce na nich, vnímal burácivý divý smích svého obrovského přítele, ale nebyl s to jednotlivé vjemy odlišit od sebe a správně je zařadit.

RICO, druhý modul GILGAMEŠE, vstoupil do soustavy Collore krátce po HALUTĚ II. Atlan sice ještě mohl sledovat odvážný manévř HALUTY II, ale neměl už možnost aktivně zasáhnout.

Na monitorech RICA sledoval, jak obě ježatky explodovaly. Potom Tolotova loď převzala osířelou kulovitou loď a vlekla ji pryč z ohrožené oblasti, přičemž se rychle vzdalovala od Lafayette.

Arkonidan tušil, co tento manévř znamená. Letěl za HALUTOU II a kulovitou lodí až k vnější planetě soustavy.

Tam vyslal rozpoznávací kód Taravatos. Tolotova loď prudce zbrzdila a vpustila na palubu komando pod Arkonidanovým vedením.

Na pozemské lodi se rozběhly záchranné operace. Atlan chtěl dopravit muže a ženy na palubu RICA a' tam se o ně postarat, protože vycházel z toho, že sami nejsou schopni loď řídit.

Icho Tolot a Gucky už na palubě HALUTY II nebyli.

Atlan se obával, že ve skenovacím záření zkusili tolik, že se v šílenství skryli někde na palubě, aby unikli paprskům. Pro jistotu dal HALUTU II důkladně prohledat. Ale marně.

Icho Tolot a Gucky beze stopy zmizeli.

Atlan se při celé pátrací a záchranné operaci zdržoval v hlavní centrále a potýkal se s palubním syntronem. Doufal, že ho nějak podpoří. K jeho zklamání mu však syntron potvrdil pouze to, co už věděl - že oba hledání opustili palubu lodi.

Když mu syntron přehrál poslední sekundy, které Icho Tolot a myšob strávili v centrále, Atlan zjistil, že Gucky se s Haluťanem odteleportoval. Musel to být akt čirého zoufalství, neboť Ilťan zjevně trpěl skenovacím zářením a zřejmě jednal pouze instinktivně.

Tím bylo veškeré Arkonidanovo plánování vepsí.

Atlan si uvědomoval, že Gucky není ve skenovacím poli schopen žádného činu. Obrazy syntronu hovořily dostatečně výmluvnou řečí.

Za těchto okolností se nedalo počítat s tím, že se Gucky s Tolotem znovu odteleportuje a vrátí se na HALUTU II. To už Ilťan určitě nedokáže.

Atlan se rozhodl, že vyšle na Lafayette záchranné komando.

Přeji úspěch! posmíval se mu logický sektor. Proč vycházíš, ty blázne, z toho, že se Gucky mu podařilo odteleportovat se zrovna tam ? Může být kdekoli jinde - nebo ztroskotat v prázdném prostoru. . .

Pepe se celý udýchaný zastavil. Podíval se na Josepha a bezmocně potřásl

hlavou, aby dal staršímu příteli najevo, že už nemůže dál. Mládenec byl na konci sil a byl tak vyčerpaný, že se jen stěží držel na nohou.

Joseph Broussard junior padl naznak a ani se nesnažil pád brzdit. Nemusel. Země, na níž stáli, byla měkká. Zachytila ho a ztlumila náraz. Jako by padl do duchen.

Pouze zajatci zřejmě zbývalo ještě dost sil. Stál mezi Pepem a Josephem, chitinový pancíř se mu pravidelně zvedal a klesal, jen nepatrně rychleji než jindy.

„Nepostávej tady takhle!“ zasípal Joseph. „Štve mě to.“

Gazkar jako by mu rozuměl, protože se svalil stejně jako on. Dopadl na lehce vypouklá záda, trochu

se na nich zakolébál a potom zůstal ležet jako ztuhlý.

„Hele, copak je s tím naším hovnivárem?“ zeptal se Pepe.

Trpěl zářením, ale ve skutečnosti si to neuvědomoval. Stěží se držel na nohou, měl potíže s rovnováhou a bolela ho hlava. Na to vše si už časem zvykl. .

Ani jeden z nich si neuvědomoval, jak dalece poklesly jejich intelektuální schopnosti. Považovali současný stav za normální. Joseph si jen všímal, že se Pepe pohybuje, jako by vypil o skleničku víc.

Joseph Broussard junior zvedl hlavu a podíval se na zajatce. Gazkar se nehýbal. Všechny čtyři nohy měl vzhůru, jako by z něj vyprchal život.

„Moment,“ zasténal Joseph a pracně vstal. „Není snad mrtvěj?“

Přistoupil ke Gazkarovi a popadl ho za liány, jimiž byl spoután. Zacloumal jimi tak prudce, až se celé tělo hmyzí bytosti otřásl.

Gazkar nereagoval. Nezachvěly se mu ani jemné chloupky na kloubech.

Nyní k němu přistoupil Pepe. Sklonil se nad zajatcem a z bezprostřední blízkosti se mu zadíval do fasetových očí, v nichž se leskly všechny barvy duhy. Současně poklepal klouby na chitinový krunýř, jako by tím mohl vzbudit Gazkarovu pozornost.

„Asi bude mrtvěj,“ řekl.

„Nebo to předstírá. Ještě jednou!“

Pepe se do Gazkara opřel. Nebyl těžký a snadno se jím dalo pohnout.

Převrátil ho, až se mu nohy dotkly země. Potom hřbetem ruky zabušil do zádového pancíře.

„No tak, postav se!“ přikázal.

Marně.

„A co teď?“ zeptal se Pepe. „Člověče, my toho hovnivára tahali celou dobu s sebou a teď si nám jen tak chcípne. To není spravedlivý. To jsme si nezasloužili.“

„Za trest ho spoutáme ještě víc,“ navrhl Joseph.

„A všimne si toho, když je mrtvěj?“ Pepe se na něj nejistě podíval. „Možná

bude lepší, když ho hodíme do bažiny. Ať ho sežerou ještěři."

Joseph dlouho rozvažoval. Možná byl ten násilný pochod pro Gazkara příliš náročný.

Dobře si vzpomínal, jak on sám byl ještě před pár minutami vyčerpaný a jak divoce mu bušilo srdce. Zajatec však působil dojmem, že ho útek příliš nenamáhá, ale patrně považovali vnější zdání za vnitřní stav.

Zastavilo se Gazkarovi srdce? A má vůbec něco jako srdce?

Joseph cítil, že by nebylo správné se zajatce zbavit, hodit ho do bažiny a utopit ho v ní.

„Spoutáme ho pevněji," rozhodl.

„Mrtvého?" Pepe se drbal na hlavě a zašklebil se. Nechápal.

„Třeba vůbec není mrtvěj," nadhodil Joseph. „Tak dobře se v těch broucích zase nevyznám."

Sklonil se nad Gazkarem a přiložil mu ucho. na záda, ale nic neslyšel. Pak stáhl ze stromů pár tenčích lián, ovázal je zajatci kolem rukou, nohou a trupu a nakonec je přivázal k několika vzdušným kořenům.

„Proč?" divil se Pepe. Po delší úvaze dospěl k závěru, že jejich zajatec skutečně vypustil duši, a proto nebylo nutné ho takhle zajišťovat.

„Chci, aby zůstal tady a nemohl se odvalit," vysvětloval Joseph.

Přezkoušel pevnost uzlů a byl spokojen teprve tehdy, když jich ještě několik utáhl.

„Jsi chytřej!"

„Jsem, ale ty taky."

Josephovi bylo trapné, že ho přítel chválí. Copak Pepe nevidí, jak je nejistý? Pepe se prázdnýma očima díval do bažiny a říkal si, jestli je skutečně chytrý. Nevěděl.

Jasně mu bylo jen jedno: Joseph nad ním vyniká v mnoha věcech. Byl tomu docela rád, protože přítel tak za něj přejímal rozhodování, která by ho přesahovala.

„A co teď?" zeptal se mladík nakonec.

Opět přesouval odpovědnost na Josepha a nechával na něm, aby naplánoval další krok.

„Jdu do Swamp City a ty zůstaneš tady," odpověděl Joseph Broussard.

„Chci se podívat, jak to tam vypadá. Vždyť jsme skoro nic neviděli."

„Mně to stačilo!"

„Nemůžeme ale zůstat v bažinách napořád," namítl Joseph. „Ve městě jsou určitě lidi a můžou nám pomoci. Vetřelci přece nejsou všude."

Pepeho nebylo snadné přesvědčit. Plně souhlasil s tím, že vedení převzal Joseph, ale nechtěl zůstat sám.

Od té chvíle, co se Gazkar nehýbal, jeho city k vetřelci se změnily. Zatímco prve mu byl naprosto lhostejný, teď se ho začínal bát.

Sám se tomu divil a stále si říkal, že není důvod ke strachu. Nepomáhalo to. Ten hmyzí tvor mu byl nepřijemný.

Pepe kdysi slyšel, že se takoví tvorové za svého života mění. Báł se, že se něco takového s broukem stane, až s ním zůstane sám.

Co když z toho nehybného těla vyleze nebezpečný a žravý červ a zaútočí na něj?

Neusne ani na chvíli. Ani na moment z toho hmyzu nespustí oči!

Naříkal, bědoval a nakonec škemral, aby s ním Joseph zůstal. Ale přítel se už nedal odradit. Chtěl do Swamp City na výzvědy a opatřit potraviny.

Nakonec Pepe uznal, že jim skutečně nic jiného nezbývá. Někdo to udělat musí.

„No tak dobře,“ vzdychl si. „Rád bych šel s tebou, ale někdo musí hlídat zajatce. I když ten brouk už nežije.“

Joseph byl už dávno pryč a Pepe ještě přemýšlel o svých slovech.

Každou chvíli se na Gazkara podíval.

Uvažoval, zda se rozhodl správně a zda má důvod se Gazkara bát.

Když se Icho Tolot řítí z výšky deseti metrů, větve zaprastěly a roztříštily se. Mlátil kolem sebe, chytal se jich, ale lámaly se. Byl příliš těžký na to, aby ho něco udrželo.

V letu si všiml humanoidní postavy, která se schovala ve zmeti větvi. Byl to Štíhlý muž s šedým vousem. Halufan nechtěně prorazil hnízdo, v němž se ten člověk skrýval.

Slyšel bázlivé výkřiky a bezděky sáhl po opasku, aby zapnul gravopak bojového obleku, který si vzal krátce před útokem na ježatky.

Potom však zaváhal, protože vou-sáč byl příliš daleko, takže by ho antigravitačním polem nezachytil. Kdyby Icho Tolot chtěl, mohl by skácení stromu zabránit, ale to už na situaci nic neměnilo. Ten muž tak jako tak spadne do měkké bahnitě půdy a tam se mu těžko něco stane. A tak se společně řítí dolů.

Vzpomínal si na poslední vteřiny na palubě své lodi. Bylo mu jasné, co Guckyho pohnulo k tomu, aby je teleportoval na Lafayette. Pouze doufal, že Gucky někde zachytí myšlenky šedovouseho muže a zorientuje se podle nich.

Tomuto muži se patrně povedlo

uprchnout ze sídliště kolonistů do divočiny. Tady se skrýval na stromě a čekal, co bude dál.

Ale jako všichni obyvatelé Lafayette byl pod vlivem skenovacího záření a neměl své myšlenky docela pod kontrolou.

Možná to bylo zoufalství, které se nějak probilo k Ilt'anovi, ale možná i myšlenky plné panického strachu, které Guckymu dodaly jistou orientaci, takže ho odteleportoval zrovna sem.

Když Icho Tolot dopadl na zem, zajel až po stehna do bahna. Rozpřáhl ruce, aby nezmizel v bažině docela, a potom prudká jízda dolů skončila. Nohama narazil na pevné podloží.

- Nad ním poletovaly stovky ptáků a hlučně se rozlétávali zděšení praskotem větví a křikem šedovousého muže, který naletěl na tlustou větev a ta ho odhodila stranou. Icho Tolot po něm natahoval ruce, ale nemohl na něj dosáhnout.

Lafayet'an spadl po hlavě do širokého vodního příkopu, který náhle ožil. Jakýsi podlouhlý ještěř s krunýřem se na muže s řevem vrhl a spolkl ho, dřív než tomu mohl Halut'an zabránit.

Icho Tolot se vyprošťoval z bažiny a chtěl pronásledovat ještěra, který se ponořoval se svou obětí, tu však zaslechl myšobovy pronikavé výkřiky. Zarazil se.

Gucky visel vysoko v koruně stromu, houpal se na liáně, která se nebezpečně napínala a stále ztenčovala.

„Tak už se pusť!“ křikl na něj Icho Tolot.

Gucky tlumeně vykřikl a uposlechl. Halut'an ho zručně zachytil a postavil na nohy.

„Co je s tebou, prcku?“ zeptal se, když si uvědomil, že se přítel chová nějak podivně.

Gucky se pohyboval nekoordinovaně, rovnováhu udržoval jen s potížemi a bezmocně gestikuloval. Tu si přitiskl ruce k uším, tu si zakryl oči nebo jimi šermoval ve vzduchu, jako by se snažil uchopit cosi neviditelného.

Il't'an mu neodpovídal. Když uběhlo několik vteřin, vytočil oči, ztratil vědomí a padl na zem, kde zůstal ležet. Prudce oddychoval, jako by se kdovíjak namáhal.

Icho Tolot se o něj staral jak mohl, ale na jeho stavu nic nezměnil. Gucky se stal obětí skenovacího záření a nebylo nic, co by ho před ním ochránilo.

Záření na něj působilo obzvláště intenzivně. Halut'an usoudil, že za to mohou Guckyho paranormální schopnosti. Kvůli nim byl obzvláště citlivý. Sám naproti tomu skoro nic necítil, pouze v běžném mozku.

Plánovacím mozkiem účinek skenovacího záření paralyzoval. Cítil, že tu existuje něco, co je pro ostatní nesmírně účinné. Pro něj to bylo jen lehoučké šimrání v pozadí, ale dá-

val si pozor, aby to nezesílilo a nezáskalo větší vliv.

Nedobrovolná mise na Lafayette začínala pod velice nepříznivou hvězdou.

Už v prvních vteřinách po přistání zahynul jeho vinou člověk. Onen muž by ze stromu jistě nespádl, kdyby Halut'an nepřerazil nosné větve.

Icho Tolot se v bezmocném vzteku podíval na hladinu, která byla opět tak klidná, jako by se nic nestalo.

Měl výčitky svědomí, ale věděl, že pro záchranu vousatce nemohl nic

udělat. Vše se udalo příliš rychle. Jeho smrti nemohl zabránit ani se svou technickou výzbrojí.

Haluťan se pokoušel vylézt na zbytky stromu. Doufal, že ve větvích najde nějakou stopu, která mu napoví, kdo ten muž byl. Větve se však pod ním lámaly, a když nakonec strhl celý strom, nenašel nic.

Onen muž neměl žádný průkaz, neměl nic, co by pomohlo zjistit jeho identitu.

Když Haluťan rezignoval, Gucky se probral. Začal kolem sebe mlátit, křičel bolestí a blábolil.

„Co udělám s tebou?“ zabručel Haluťan. „Proč pro tebe nemám aspoň serun? Mohl jsem tě do něj strčit.“

Nechtěl nechat mysoba v pustině samotného. Gucky potřeboval nějaký útulek, v němž by ve zdraví přestál následující hodiny.

Tu vystrčil z vody hlavu onen ještě s krunýřem a na Haluťana lačně pohlédly žluté oči.

Tolotovi se před očima znovu promítlo, jak ta potvora pohltila muže s šedým vousem. Zlostně zařval a teprve teď se uvolnila dlouho nahromaděná energie. Dopadl na běhavky a vyřítit se na tvora.

Bažinatá půda se mu pod rukama rozstříkovala a pranic mu nevadilo, že se každým krokem boří hlouběji a hlouběji. Prorážel bahno jako pluh.

Neuplynuly ani tři vteřiny a byl ve vodě.

Ještě ho sledoval, pochopil to jako vyzvání k boji. Rozevřel zubatou tlamu a vrhl se na něj v přesvědčení, že ho čeká snadná kořist.

Icho Tolot zařval tak hlasitě, až se stromy v bezprostřední okolí zatřásly a z větví začal padat mech a uschlé parazitující rostliny.

Když Pepe zaslechl praskot a lámání dřeva a hned nato přímo pravěký řev, přepadl ho děsivý strach. V panické hrůze se dal na útěk, ale daleko nedoběhl, protože náhle zaslechl Josephův hlas,

„Tady zůstaneš!“ křičel na něj přítel, o němž si myslel, kdovíjak už není daleko, a který se nečekaně vrátil.

„Kde se tady bereš?“ zakoktal Pepe.

„Je tam někdo, kolem koho neprojdou,“ odpověděl Joseph Broussard junior. „Aspoň teď ne. Dělej, spěš si! Pomoz mi. Musíme zmizet.“

„To jsem právě chtěl!“

„Správně^ ale na něco jsi zapomněl.“ Joseph ukázal na Gazkara.

Byl pro ně důležitý, a protože nevěděli s jistotou, zda je skutečně mrtvý, rozběhli se k němu, odvázáli liány, jimiž byl přivázán ke kořenům stromu, popadli ho každý z jedné strany a odnesli ho.

Nedaleko to znovu zapraštělo a potom se vzduch zachvěl řevem, jaký ještě neslyšeli. Z toho zvuku jim běhal mráz po zádech. Utekli do divočiny, jako by měli v patách tisíc d'áblů.

Domnívali se, že po nich jde nějaký bahenní netvor.

Klopýtali po úzkých stezkách, jež vyšlapala zvěř, prodírali se závěsy lián a mechovitými rostlinami splývajícími ze stromů až k zemi, a když jim nezbývalo nic jiného a cesta po souši neexistovala, přeplavali občas nějaké to rameno.

„To stačí!“ zasípal Pepe, když, urazili asi kilometr. „Ta mrcha za námi neběžela.“

Prudce oddechovali a dlouho, trvalo, než se vzpamatovali z namáhavého běhu.

Joseph se rozhlédl. Dostali se na vršek, který se zvedal asi padesát metrů nad bažinu a byl porostlý řídkými keři. Měli odtud slušný výhled na bahenní krajinu, která jim připadala jako uzavřená vodní plocha, kterou ustavičně přerušovaly nějaké ostrůvky vegetace. Ve skutečnosti byla voda na většině míst stěží centimetr hluboká. V dálce se zvedalo pár vyšších staveb Swamp City.

„Z nízkých mračen vyletělo hejno velkých bílých ptáků. Připlachtili s roztaženými křídly a snesli se na hladinu. Pokojný obraz. Nic nenasvědčovalo hrůze, kterou měli Joseph a Pepe za sebou.“

„Tady můžeš zůstat,“ rozhodl Joseph Broussard. „Na kopci jsi v bezpečí. A já jdu do Swamp City.“

„Prosím tě, ne!“

Dlouze se na Pepeho zadíval. Mladík měl propadlé tváře, horečnaté oči propadlé v důlcích. Byl na konci sil.

„Máš hlad?“

„Jejda!“

„Máme co jíst?“

„Kéž by.“

„Tak vidíš!“ Joseph ukázal na budovy. „Jenom ve městě je něco do žaludku. Musíme sníst něco vydatného, jinak nevydržíme.“

Pepe si zamyšleně hryzal ret.

„Něco přinesu,“ sliboval Joseph. „Brzy ti přestane kručet v břiše.“

Pepe uznal, že se nedá nic dělat. Přikývl, a aby dal najevo, že si je vědom své odpovědnosti, položil ruku na Gazkarova pouta. Dá pozor, aby zajatec neutekl, kdyby se náhodou probral.

„Ale pospěš si,“ poprosil.

Joseph Broussard jen přikývl.

Vstal, lehce zajatce nakopl a odešel směrem ke Swamp City.

Než se ztratil mezi stromy a spadajícími vzdušnými kořeny, ještě se zastavil a ohlédl se. Zamával a Pepe mu odpovídal.

Joseph věděl, že se jeho přítel a společník bojí, ale v podstatě byl i rád, že role v tomto světě jsou rozděleny.

Pepe by si nikdy netroufl jít divočinou do Swamp City, na takové nebezpečí by se necítil. Ani na tom vršku se necítil dvakrát dobře.

Joseph Broussard šel obloukem, aby se vyhnul místu, odkud utíkali. Tam na něj číhá jakýsi neznámý tvor, kterému se radši vyhne.

Řev mu ještě zněl v uších. Byl si jist, že se jednalo o velikánského tvora, se kterým by v žádném případě nic nepořídil.

Zakrátko došel k hrázi, na které už jednou byli. Z ní pozorovali kamenožrouta. Zaváhal a zastavil se.

Hráz byla uzounká a po obou stranách se táhla vodní plocha. Nedalo se poznat, jestli kamenožrout crha pod hladinou, nebo tam čeká na kořist nějaké jiné zvíře.

Jinou možnost však neměl. Pouze po této hrázi přejde suchou nohou do Swamp City. Všechny ostatní cesty vedly vodou a nevypočitatelnou bažinou.

Zvolna šel dál, ale po několika krocích se znovu zastavil, protože zpozoroval přeražený oawk. Tyto stromy byly na Lafayette velice vzácné. Aby vyrostly necelých deset metrů, potřebovaly několik staletí. Jejich dřevo bylo zato tvrdé jako kámen, takže se dalo zpracovávat jen špičkovými technologiemi.

Kamenožrout takové prostředky neměl k dispozici. Zuby kmen překousl a podle stop na něj zaútočil ještě jednou. Zuby zanechaly ve dřevě hluboké rýhy.

Josephovi bylo střídavě zima a horko. Takže to, co se o kamenožroutovi povídá, bude pravda. Žádné jiné zvíře by nedokázalo oawk ani škrábnout, natož překousnout.

Takové zvíře se nedá zabít. Odolávalo i gazkarským paprskometům.

Joseph si nervózně hryzal ret. Nevěděl co dělat. Jít dál a riskovat, že ho kamenožrout sežere?

Ohlédl se a ztuhl hrůzou. O necelých dvacet metrů dál vylézali z vody dva ještěři s krunýřem. Lehli si na stezku a vyhřívali se na sluníčku, které právě vystoupilo z mraků.

Joseph se zachytil jednoho vzdušného kořenu, ale když se k jeho překvapení pohnul, prudce ho pustil. Dotkl se hnědýše, jednoho z nejjedovatějších plazů na Lafayette. S výkřikem uskočil.

O plazech tohoto světa moc nevěděl, ale už se přesvědčil, že právě hnědýš je velice útočný. Jednu ženu před jeho očima uštkl a pár vteřin nato zemřela.

Celý roztřesený si otřel ruku o kalhoty, i když věděl, že na ní jed nemá.

Bázně sledoval hada, jak se pomalu stahuje zpět do houštiny. Zase jednou měl štěstí.

Štěstí?

Unikl jednomu jedovatému hadu. Za ním číhali dva nebezpeční ještěři. A před ním byla nejistota. . .

Ale ať se rozhodne jakkoli, všude na něj číhá smrt. Ani když tady zůstane, se nevyhne nebezpečí.

Musí jít dál.

Váhavě a pomalu vykročil. Čím dále se dostával, tím šel rychleji, až nakonec uháněl po hrázi, jako by měl oheň v patách. Voda se mu rozstříkovala pod nohama, několikrát zapadl až po kolena, ale dokázal to, přeběhl na druhou stranu.

Nakonec se zastavil pod jedním stromem. Nevěřil svému štěstí. Nic na něj nezaútočilo. Kolena se mu třásla, ale jemu to bylo jedno. Čelil nebezpečím přírody a zvítězil!

Za několik minut se dostatečně vzpamatoval, aby mohl pokračovat v cestě. Pod nohama měl pevnou zemi a šlo se mu dobře. A brzy spatřil první budovy Swamp City.

Ještěr měl zuby dlouhé centimetr a ostré jako nože, to však Icha Tolota nemohlo zastrašit. Zvláště ne v pobudu.

Haluťan byl jinak vysoce inteligentní, přímo geniální bytost, která dokázala být velice jemná a vcítit

se do druhého, čili empatická. Nikoli však v pobudu.

Teď šlo o násilný konflikt, o fyzický boj, při němž musel uvolnit maximum fyzických sil - a to bez použití bojového obleku a zbraní.

Mohl si to zjednodušit přeměnou metabolismu, ale toho se prozatím zřekl.

Vrhl se na ještěra, rozmáchl se a děsivým úderem ho zasáhl pod spodní, čelist. Další rána směřovala na hrud' vzpínajícího se tvora a odmrštila ho.

Ostnatý ocas se vymrštil dopředu a voda a bahno se rozstříkly.

Icho Tolot zareagoval na poslední chvíli, ztratil však rovnováhu a svalil se do bažiny. Prve měl pod nohama ještě relativně pevné dno, ale teď mu připadalo, že se propadá do bezedné hlubiny.

Ještěr si uvědomil, že je ve výhodě, vrhl se na Haluťana a svou vahou ho zatlačil do hloubky.

Zároveň mu přišlo na pomoc jiné zvíře, které číhalo pod hladinou.

Bezpočtem chapadlovitých paží popadlo Haluťana za nohy a stahovalo ho ještě hlouběji.

Podle stoupajícího tlaku Icho Tolot poznal, že se rychle vzdaluje od povrchu. Prve se palubním syntronem informoval o Lafayette a jeho fauně. O těchto tvorech nepadlo ani slovo.

Skenovací záření zřejmě ovlivňovalo nejen inteligentní bytosti, ale i faunu, a vyvrhovalo z hlubin na povrch tvory, o kterých zatím nikdo nevěděl.

Divoce tloukl kolem sebe, ale nemohl se zbavit ani ještěra, ani chapadel

toho drahého zvířete. Spíše naopak. Čím více se bránil, tím více se zaplétal do spárů a chapadel obou soupeřů.

Zatímco klesal stále hloub, cítil, že se bahno kolem něj mění. Bylo jemnější a vycházel z něj příjemný nasládlý pach, připomínající rozklad a pomíjivost. Kyslíku ubývalo. Halut'an brzy poznal, že už se nedostane na povrch, aby se nadechl. Nedá se nic dělat, musí si vzít kyslík jinak. To však pro něj nebyl problém!

Otevřel ústa a ze všech sil nasrkl bahno. Cítil, jak mu protéká chřtánem a zažívacím traktem do žaludečnflio konvertoru a zaplňuje jej, jak to jen jde. Hmota, nevhodná pro jakéhokoli jiného živočicha, se v žaludku prudce změnila a žaludek z ní získával potřebnou energii.

Rázem bylo po nedostatku kyslíku.

Icho Tolot popadl všema čtyřma rukama jedno chapadlo a prudce za ně trhl. Elastický útvar se dal natahovat, ale když ruce dostatečně roztáhl, přerval se. Hned hmatl po dalším a rovněž je přetrhl. Krátce nato byl volný.

Nyní prudce máchal rukama a nohama a probíjovával se vzhůru. Ještě třikrát si naplnil žaludek bahnem a potom se konečně vynořil.

S vítězným výkřikem se rozhlédl.

Ještě na něj znovu zaútočil, ale když dostal prudkou ránu do nosu, stáhl se. Icho Tolot se prodral na břeh, v mělké vodě se vzpřímil a spláchl ze sebe bahno.

Burácivě se rozesmál. „Tahle planeta se mi začíná pomalu líbit!“ hlásal.

„Co ty na to, Gucky?“

Il'tan neodpověděl. Ležel s rozpraženými pažemi a roztaženými nohama na zemi a nehýbal se.

Od domů a z jejich okolí se nesl podivný zápach, který Josepha Broussarda mátl.

Zastavil se. Dostal se na kraj Swamp City, ale nikde neviděl jediného vetřelce.

I na kosmoportu byl klid. Ve vzduchu nepozoroval jediný člun vetřelců.

Je to onen zápach, který Gazkary povzbuzuje a nutí je, aby se stavěli mrtvými, jak to momentálně dělal jejich zajatec?

Joseph Broussard nevěděl, co si má myslet. Informace měl neúplné, a protože jeho už tak mdlý rozum trpěl skenovacím zářením, nedokázal se ve věcech orientovat tak, jak by se patřilo.

Opatrně se kradl dál a potom se zděšeně zastavil. Vyběhl na něj drobný živočich, který na Lafayette vyhledával přátelství lidí a choval se asi jako pes. Svým způsobem se psu také podobal.

„Tiše!“ zděsil se Joseph. „Buď zticha, prosím tě!“

Bunf mu očichal nohavice, ale zřejmě na nich nenašel nic zajímavého. Proto běžel dál, zakopl si o vlastní nohy, svalil se na zem, znovu vyskočil a

zmateně zmizel za rohem.

Joseph Broussard si oddechl. Nikdo jiný si ho nevšímal. ,

Aby příliš nepokoušel osud, rozběhl se k nejbližším budovám, schoval se v jednom stinném rohu a čekal, jestli se v okolí něco pohne. Když se žádný Gazkar neukázal, pokračoval v cestě do města.

Pochyboval o tom, že by Swamp City mělo skutečně na sedmdesát tisíc obyvatel.

„Tady nikdo nežije,“ řekl si a statečně vysel z úkrytu.

Ať se podíval kamkoli, všude viděl jen zavřená okna a dveře. Vítr zahnal mezi budovy smetí a odpadky a pár domácích zvířat se v nich hrabalo. Ale po lidech ani sto-

PY-Joseph vešel do jednoho domu.

Uvnitř to vypadalo, jako by majitel odešel teprve před několika minutami.

V obývacím pokoji neuklízeno. Postel rozházená. Na stole stály tři nedopité sklenice a dva nedoje-děné talíře. Špína, nepořádek, odpadky.

Bývalý Beausoleilec se podíval do spíže, našel pár konzerv a dal je na stůl. Přitlačil na čip, který obsah ohřál.

Počkal asi minutu, potom strhl fólii a chutně a bohatě pojedl - poprvé po několika týdnech. Tolik mu chutnalo, že zaktivoval ještě jedno balení a rovněž je snědl. Pak už se cítil lépe.

Pro Pepeho dal pár konzerv do tašky a vzal ji s sebou. Z města však ještě neodcházel, vydal se hledat jeho obyvatele. Někde přece musí být, pokud před vetřelci neutekli do bažin.

Po několika krocích se dostal na ulici s řadou obchodů. Tady se daly nakoupit nezbytné věci. Kolem byli připraveni roboti, aby nákup odnesli domů. Nikdo jejich služby nepotřeboval.

Nikdo?

Joseph Broussard si jednoho přivolal.

„Hele, prcku,“ řekl a podal mu tašku. „Můžeš to nést místo mě. Smíš vycházet z města?“

„Mohu jen na okraj.“

„Aspoň to.“

Joseph byl rád, že už tašku nemusí nést. I těch pár konzerv mohlo brzy ztěžknout, když týdný nejedl nic pořádného a navíc se s potížením probíjovává bažinou.

Kdo věděl, jak namáhavý ten pochod byl? Obyvatelé Swamp City něco takového vůbec neznali. Pohodlně si cestovali antigravy.

Joseph se potloukal kolem obchodů, odolával však pokušení do nich vstoupit a posloužit si. Nebyl rabovač. I když utrpěl na rozumu, jeho charakter se nezměnil.

Od konce ulice nebylo daleko k několika honosným stavbám, které mu

padly do oka už při první návštěvě.

Co když se do nich uchýlili lidé?

Díval se na zrcadlíci se průčelí, za množstvím oken však nenašel nic, co by svědčilo o lidské přítomnosti.

Kde jsou Gazkarové a Neezové? Kde jsou ti vetřelci? Skrývají se někde a pozorují ho?

S nepříjemným pocitem se zastavil. Pohlédl na robota, který nesl zásoby.

• „Nemůžeš mi říct, kam se všichni poděli? Nebo neumíš mluvit?“

Stroj neodpověděl. Asi patřil do kategorie vyřazených a jednoduchých automatů, od kterých se nic zvláštního neočekávalo.

Tu zaznamenal mezi budovami jakýsi pohyb. Bleskurychle zareagoval.

Zalehl a plížil se za vyvráceným stromem. Puklinou ve dřevě se podíval na čtyřpatrový dřevěný dům.

Nemýlil se. Ukázal se tam Gazkar se zrzavým vousatým mužem, který měl ruce spoutané za zády. Brouk vedl zajatce před sebou a co chvíli ho strkal do zad, aby si pospíšil.

Zrzek však poslouchal velice neochotně. Obličej měl bledý a ztrhaný bolestí a jen stěží se držel na nohou.

Vrávorál jako opilý. Opilý vsak nebyl. Josephovi bylo jasné, že ho sužuje záření, které sám díky implantovanému čipu nevnímal.

Když zašli za jeden dům, Joseph vylezl z úkrytu a plížil se za nimi. Robot s potravinami ho následoval.

Animální myšlenky se zvolna blížily a stále sílily. Byly plné lačnosti a takového nepřátelství, že se proti nim Gucky zoufale bránil. Nechtěl je takhle jasně vnímat!

Nemohl se však proti nim odstínit. Zatímco naprosto ztratil vládu nad vlastním tělem a byl jako paralyzovaný, jeho paranormální schopnosti fungovaly s mírným omezením dál.

Bohužel se mu nedařilo řídit své parasíly tak, jak by chtěl. Pokoušel se teleportovat, neboť měl strach, že je na místě, kde skenovací záření působí z jakéhokoli důvodu obzvláště silně. Nepodařilo se.

Potom chtěl změnit polohu tele-kineticky, ale i tento pokus selhal. Zato však vnímal myšlenky a pocity jakési bytosti, která zvolna stoupala z hlubin a vyzařovala nenasytnost. Byla to šelma, sužovaná neukojitelnou chutí k jídlu, která jinak žila v jeskyních hluboko pod povrchem planety a prakticky nikdy nevylézala na povrch.

I tuto bytost zasáhlo záření a změnilo ji v lačného, nenasytného netvora.

Gucky cítil, jak se ta bytost blíží.

Musí varovat Icha Tolota.

Ilťan se pokoušel soustředit a telekineticky napsat příteli zprávu na zem.

Ale nepovedlo se mu ani sebrat klacík, natož aby jím vyryl do písku

písmena.

Icho Tolot k němu přisupěl a klekl si vedle něj. Skoro něžně mu přiložil všechny Čtyři ruce na hrud'.

„Co je ti?“ staral se Haluťan. „Oči máš otevřené, ale nehýbáš se. Cítím, jak ti tlouče srdce, takže žiješ. Proč nevstaneš?“

Nemůžu! chtěl na něj křiknout myšob, ale nemohl pohnout rty a předat myšlenku. Musíš si dávat pozor! Blíží se k tobě něco velkého, nebezpečného. Noří se to z hlubin a chce to na tebe zaútočit!

Nedokázal své myšlenky vyslovit a Haluťan nerozuměl, před čím ho chtěl varovat.

Icho Tolot přítele zvedl a odnesl ho ke stromu, kde ze vzdušných kořenů spletl jakési hnízdo. Myšoba do něj vložil a zasunul do pletiva další vzdušné kořeny, až vznikla mříž, která Ilťana chránila.

„Zůstanu poblíž,“ slíbil Haluťan. „Cestou k tobě jsem spatřil lidskou Šlápotu. Před krátkou dobou tudy někdo prošel. Musím ho najít a promluvit s ním.“

Ne! Nesmíš mě nechat samotného! Nemůžu se bránit, jestli ta bestie zaútočí. Už nemůžu ani utéct!

„Vypadáš ustaraně, maličký,“ řekl Icho Tolot. „Ale nedělej si starosti. Vždyť zůstanu nablízku.“

Gucky sebral všechny síly. Chtěl a musel přítele varovat! Marňě.

Icho Tolot se otočil a odešel. Pod jeho váhou se houpala země, ten pohyb se přenášel až do stromů. Myšob ho vnímal i v hnízdě.

Haluťan se vzdálil asi padesát metrů. Potom se zastavil a díval se na zem, kde jasně viděl stopu boty.

Musí toho člověka najít. Od něj dostane informace o tom, co se to vlastně na Lafayette děje.

Tlak pobudu po zápase trochu polevil, ale bylo mu jasné, že to dlouho nepotrvá. I nadále se v něm hromadilo mnohem více energie, než potřeboval.

Musí toho člověka najít dřív, než ho pobud popadne znovu.

Sel tedy po stopě a brzy nato spatřil člověka, který seděl asi na padesátimetrovém vršku. Byl přesvědčen o tom, že z něj bude mít radost, a tak na sebe chtěl upozornit.

Když vyšel zpoza stromu a zvedl ruce na pozdrav, vyjeli z houští na primitivním voru dva kolonisté. Měli naspěch a dlouhými tyčemi se odráželi od bahnitého dna.

Třebaže od něj byli dvě stě metrů, Icho Tolot poznal, že ti dva jsou už dlouho odříznuti od jakékoli civilizace. Vypadali vyčerpaně a podvyživeně a šaty měli na cáry.

Než s nimi stačil navázat kontakt, přeletěl nad stromy pahorku jeden z těch platýsovitých člunů ježatek. Řítil se dolů a bez varování vypálil z přídě energetický paprsek. Zasáhl vor, rozbil jej a oba muže zabil.

Icho Tolot zareagoval ve zlomku vteřiny.

Naprosto zbytečná smrt obou osadníků mu uvedla krev do varu a skoro oslepl hněvem a pohoršením. Pobud vypukl plnou silou!

Haluťan dopadl na běhavky a hnál se změtí vzdušných kořenů. Člun k němu letěl asi v pětimetrové výšce, ale posádka si ho ještě nevšimla.

Když byl Tolot od člunu asi deset metrů, krátce se rozběhl a odrazil se od země. Jako pružina se vymrštil do vzduchu a podařilo se mu zachytit lišty člunu.

Člun se neočekávanou zátěží nakrátko naklonil na stranu. Toho Icho Tolot využil a vyšvihl se ke vstupu. Prudkým úderem pěsti rozbil přepážku a zbytky vyrvál. Vše proběhlo tak rychle, že si posádka teprve teď všimla, co se stalo.

Vchod byl pro tmavého obra příliš úzký. Proto se rukama nohama vzepřel o rám a vyrval jej, odhodil stranou a nechal spadnout do močálu.

Teprve teď posádka zareagovala. Pilot zvedl stroj prudce vzhůru. Tím se však nevítaného hosta nezbavil.

Icho Tolot byl odhodlán dostat se dovnitř a razil si cestu. Kousky rychle odlétávaly jeden za druhým a na boku člunu vznikala stále větší otvor.

Jedna hmyzí bytost k němu naběhla s namířenou zbraní, ale k výstřelu se nedostala. Haluťan už držel důležité kabely spojující centrálu s pohonnou jednotkou.

„Vrazi!“ zaryčel vztekle a urval životní tepnu člunu.

Pohon vypadl a stroj se řítil do hlubin.

Válečník se už neudržel a zmizel kdesi v hlubinách chodby.

Icho Tolot se podíval dolů. Zjistil, že zatím vyletěli do výše půldruhá kilometru. Teď se rychle blížili k zemi. Byl přesvědčen, že vetřelci se už nezachrání, a tak se od člunu odrazil.

Závratnou rychlostí se k němu blížila bažina porostlá řídkým lesem. Rychle si spočítal, že dopadne mezi několik stromů, kde je pouze pár centimetrů vody. Kluzák, který se otřásal několika menšími výbuchy, se o pevnou zemi rozbije a roztříští.

Haluťan v klidu nasadil své zvláštní schopnosti.

Mentálním povelom si přeměnil buněčnou strukturu. Celá molekulární skladba se přetvořila tak, že se z bytosti z masa a krve stalo neuvěřitelně tvrdé těleso. Icho Tolot se nyní podobal spíše střele, pevné a odolné jako z terkonitové oceli, než živému tvorů.

V této podobě se řítil do bažiny. Ozval se výbuch jako při explozi, voda s

bahnem se nad ním rozstříkla a opuštěný Pepe na vršku vyskočil. Icho Tolot se během několika sekund zavrtal sto dvacet metrů do hloubky, aniž se mu cokoli stalo. Asi sto metrů od něj dopadl bojový člun. Nikdo z agresorů pád nepřežil. Icho Tolot se zvolna prodral nahoru, a když vylezl z bažiny a stál opět na pevné zemi, vrátil svou molekulární strukturu opět na normál. Otrásl se, aby se zbavil Špíny, a rychle se vrátil ke Guckymu, který dál ležel v „hnízdě“, ale už se mohl pohybovat. Dál ze sebe stíral bahno a vyprávěl Ilťanovi o svém setkání s válečníky a s jejich člunem. „Když jsem byl nahoře, viděl jsem nějaké město,“ řekl. „Bude to určitě Swamp City. Je to jen kousek odtud. Z té, výšky jsem moc nerozeznal, ale na ulicích nebylo ani živáčka. Město vypadalo jako opuštěné. Na astroportu .stojí množství člunů, ale ani tam nikdo nebyl.“ Gucky lehce pokýval hlavou. Nemohl odpovědět a říci příteli, že telepatii nabyl úplně jiný dojem. Zvedl ruku a ukázal na bažinu, aby Haluťana upozornil na nebezpečí, které mu z ní hrozí. Icho Tolot ho nepochopil. Nepoznal, že myšoba sužují pekelná muka a zmocňuje se ho panika. Netušil, že paranormálními smysly zachytil, co se k nim blíží. Pod vlivem pole se Guckyho vjemy ještě zesilovaly. Nedařilo se mu dění správně posoudit a zařadit, a bál se, že přijde o rozum. „Myslím, že ti dva kolonisti na voru chtěli do Swamp City a doufali, že tam najdou pomoc. Větrelníci jim to však nedovolili. Zabili je. Jen tak. Pro nic za nic. Co by jim ti dva neozbrojení muži mohli udělat? Nic.“ Gucky vytočil oči. Icho Tolot byl zkrátka hluchý a slepý. Jak to že si nevšiml jak trpí a že mu chce něco sdělit? To by přece měl jako přítel vycítit! Nasadil veškerou zbývající energii a vypravil ze sebe pár neartikulovaných zvuků. Zlo se blížilo. Ilťan je vnímal jako stále sílící a svíravý fyzický tlak. Jak to, že to Tolot netuší? To ho pod vlivem pole ranila slepota? Joseph Broussard junior sebou zděšeně trhl. Všude kolem něj se náhle ukázali Gazkaři. Vajíčko vítě a tři metry vysoké vozy Neezů startovaly z letiště a létaly nad městem. „K zemi!“ zařval na robota a strhl ho k sobě. „Čert ví co se tady děje. Každopádně je po klidu. Už jsem si myslel, že město vyklidili, ale patrně jsem se mýlil“ Podíval se na robota a zamračil se. „Taky by ses mohl konečně vyjádřit,“ vyzval ho. „Smím jen na okraj města,“ odpověděl stroj. „Jo, to už jsi povídal. Nic jiného říct neumíš?“ Beausoleilec si ztrápeně zívá. Robot se zřejmě nehodil k ničemu jinému než k nošení zavazadel. Ale aspoň to.

Zalezl s ním do jedné budovy a z úkrytu sledoval dění. Město nyní ožívalo. Bylo pro něj stále obtížnější pohybovat se v něm nepozorovaně. V bezpečí bude, dokud zůstane v domě. Něco takového však neměl v úmyslu. Měl odpovědnost za Pepeho a musel se o něj postarat. A taky chtěl vědět, oč tady jde. Pokud z úkrytu nevyleze, nesplní ani jeden úkol. Počkal tedy asi půl hodiny a pak robotovi přikázal, aby se ani nehnul z místa.

„Tady na mě budeš čekat. Vráťím se a vezmu si tu tašku. Rozumíš?“ Na odpověď nečekal, opatrně se rozhlédl a vykradl se z domu.

Situace ve městě se ustavičně měnila. Na minutu byly ulice plné gazkarských bojovníků a hned nato liduprázdne.

Joseph v tom marně hledal nějaký systém. Nechápal, proč tu chvílemi vládne hektický ruch, ani proč krátce nato zavládne hřbitovní ticho.

Aby měl lepší přehled, vlezl do nejvyššího dřevěného domu a vystoupil po schodech až do pátého patra. Ze střešního okna zjistil, že se mýlil. Časté střídání ruchu a klidu bylo náhodné a jednalo se jen o přemísťování.

Zatímco v jedné části města vládl klid, ve druhé bylo o to živěji.

Za těchto okolností neměl velké

vyhlídky, že by ho nepozorovali. Rozhodl se tedy, že se vrátí k Pepemu.

Nic zvláštního sice nezjistil, ale přinese aspoň něco k jídlu. To musí stačit.

Chtěl už sejít dolů, a tu mu pohled padl na jednu z největších obchodních budov Swamp City. Obkličovaly ji stovky Gazkarů.

Na střeše stálo několik projektorů. Původně patrně sloužily jako firemní logo a reklamní holo, ale postupem času přestaly fungovat. Jejich přítomnost už svědčila jedině o tom, že v budově dříve sídlila velká a vlivná firma. Na střeše ležely i zbytky antigravitačního kluzáku. Na dvířkách měl firemní logo, jaké vytvářely kdysi projektory.

Byly to tři do sebe vpletené trojúhelníky.

Proč se kolem toho domu shromáždilo tolik Gazkarů? Co hlídají? Skrývá se v té stavbě nějaké nebezpečí, kterému musí zabránit? Anebo tam vetřelci ukrývají něco tak nesmírně důležitého a cenného, že se to za všech okolností musí zajistit a bránit?

V Josephovi procitla zvědavost.

Podíval se z okna a konstatoval, že momentálně je poblíž příliš Gazkarů, takže z domu ven nemůže. Jeden plochý člun přistál necelých padesát metrů od něj a vystoupilo z něj několik hmyzích jedinců. Otevřeli poklop na zádi. Joseph pochopil. Mají problémy s pohonem a musí to opravit. Než bude moci opustit dům, uplyne možná moře času. Rozhodl se, že tedy počká, dokud neodstartují.

Dostal žízeň a hledal v dome něco k pití, nic však nenašel. Sešel do sklepa osvětleného stropními deskami. '

V jedné zásobárně našel vše, co mohlo uhasit žízeň. Měl sto chutí sáhnout po pivu, ale odolal. Obával se, že by alkohol špatně snášel.

„Tohle si necháme na potom," řekl si, „až si budu moct dovolit trochu lehkomyšlnosti."

Rozhodl se nakonec pro minerálku, vypil půl láhve a potom se porozhlédl po sklepe. Na ocelových dveřích bylo opět ono firemní logo - tři protínající se trojúhelníky.

Josepha to překvapilo. Nepočítal, že je uvidí v domě tak vzdáleném od firemní budovy. Ale příliš nad tím neuvažoval. Možná tady žil nějaký zaměstnanec té firmy a znak si sem dal z loajálnosti k podniku.

Už se chtěl vrátit nahoru, ale zběžně přejel prsty po otvírací dveři a ty se odsunuly. Za nimi se táhla chodba, kterou náhle osvětlily nástropní desky. Joseph se zarazil.

Na jednu stranu ho nesmírně zajímalo, kam chodba vede, ale na druhou stranu se bál, aby se dveře za ním nezasunuly. Mohl by se dostat do pastí, z níž by nebylo úniku. Nakonec si zpáteční cestu zabezpečil tak, že mezi dveře vsunul kontejner

se zásobami. Vzal si ještě jednu minerálku a vešel do chodby.

Asi po stu metrech došel ke dveřím, na nichž opět spatřil známé logo.

Otevřely se před ním. Za nimi byly dvě další chodby, z nichž jedna vedla do místnosti plné strojů a kontejnerů připravených k odvozu, druhá však končila ve sklepe, který se silně podobal tomu, ze kterého přišel. I tam byly všelijaké kontejnery plné nápojů a potravin. Ze sklepa vedly schody nahoru. Joseph po několika vyšel a potom se váhavě zastavil. Naslouchal. V domě byl klid.

Schody vedly k pootevřeným dveřím. Opatrně se k nim blížil.

Je v domě ještě někdo?

Minutu setrval u dveří, potom jimi opatrně prošel do předpokojí malé pracovny, kde bylo na podlaze poházeno množství papírů. Místnost působila dojmem, že ji někdo opustil ve velkém spěchu.

Úzkým oknem viděl onu tak pečlivě sřízenou budovu. Nebyla od něj ani deset metrů. Za zrcadlícími se okny rozeznal nespočetné množství lidí.

Lehce zašustil papír a Joseph se prudce otočil.

Vytřeštil oči na mladou plavovlasou ženu, která seděla na bobku u skříně, kolena měla až u brady a objímala šije rukama. Oči měla nepřírozeně rozšířené a chvěla se po celém těle.

Strach o přítele dodával Guckymu skoro nadpřirozenou sílu. Na několik vteřin se mu podařilo vymanit se z vlivu pole. Vyskočil tak prudce, že vrazil hlavou Tolotovi do hrudi.

„Pozor!" vykřikl. „Nebezpečí!"

Potom opět padl naznak a chytil se vzdušných kořenů.

„Jen klid, prcku," chlácholil ho Icho Tolot. „Jsi naprosto v bezpečí. Dávám na tebe pozor."

Ani ho nenapadlo, že varování patří jemu. Nedokázal si představit, že by bytosti jako jemu hrozilo skutečné nebezpečí. Domníval se, že myšobovi jde o vlastní bezpečnost.

Gucky to pochopil. Uvědomil si, jak je bezmocný. Ještě více než předtím se bál, že přijde o rozum. Hlava mu přímo třeštila.

Jak může Icha Tolota zachránit před jistým koncem?

Přemýšlel a přemýšlel, a tu bažina kolem nich explodovala.

Icho Tolot se zprudka otočil a spatřil obrovského tvora, kterého zprvu považoval za nějakého jestěra. Hned nato si však uvědomil, že tu monstrózní bytost z bažin nemůže jen tak zařadit.

Instinktivně proměnil svou molekulární strukturu. Ze vteřinu na vteřinu se stal bytostí, jež byla tvrdší a odolnější než terkonit, tedy slitina oceli a plastiku se zhuštěnou strukturou, kterou Pozemšťané vyvinuli pro stavbu kosmických lodí a která se už po staletí používala jako ideální materiál všude tam, kde se očekávala maximální zátěž.

Kamenožroutova plochá hlava vyjela po Tolotovi tak rychle, že nestačil uhnout. Hlavu mu náhle stiskly zuby. I přes změněnou molekulární strukturu cítil enormní tlak: Dokonce měl pocit, že ty zuby do něj zajíždějí. Zařval a pokoušel se osvobodit údery pěstmi. Nepovedlo se. Zuby ho pevně svíraly. Ztratil půdu pod nohama, zvedlo ho to a vymrštilo do vzduchu. Udělal několik kotrmelců a vyletěl asi do dvaceti metrů. Pod sebou viděl protivníka, jenž větší částí hlavy vězel v bahně. Plochá hlava plná trnitých výrůstků seděla na vajíčko-vitém krku s výrůstky pro změnu chapadlovitými a krytým lesklými plátky krunýře.

Znovu se řítit dolů. Tentokrát už na něj čekala tlama plná dlouhých ostrých zubů. Nemohl nic dělat, nemohl zabránit pádu do jícnu. Mlátil kolem sebe jak mohl, aby změnil směr pádu, ale přistál .přímo v té ohromné pasti, a než si kloudně uvědomil, co se s ním děje, kamenožrout ho pohltil.

Icho Tolot se rychle vzpamatoval z úžasu. Něco takového se mu v životě nestalo, ale takový vývoj boje se mu v pobudu náramně hodil.

Zaryčel, kopal, čtyřma rukama mlátil do sliznice, která ho nemilosrdně stlačovala dolů. Nakonec dopadl do vroucího jezera koncentrované kyseliny, která mu však nemohla ublížit.

Obklopen naprostou tmou klesal do kyseliny a zároveň cítil, že se kamenožrout pohybuje, otáčí a po hlavě se noří do hlubin.

Ani pomocí infračerveného zraku toho Icho Tolot moc neviděl. Žaludeční stěny vyzařovaly jisté teplo, takže aspoň věděl, jakým směrem se má pohybovat.

V životě nemusel plavat. Byl však vysoce inteligentní bytostí, která si

pomocí plánovacího mozku ve zlomku vteřiny spočítala, jak se musí optimálně pohybovat, aby se dostala rychle kupředu. Otevřel ústa a nasál množství kyseliny, změnil její molekulární strukturu a získal z ní kyslík.

Sotva se dostal k žaludeční stěně, pevně se jí zachytil a vši silou se propracovával k vrátníku.

Vzepřel se o něj pěstmi a po velkém úsilí se mu jej podařilo rozevřít. Pokoušel se jím procpat, ale tu na něj vyrazila lavina kamení a vrátila ho zpátky do žaludku.

Zuřivě pokus zopakoval. Opět se probojovával k vrátníku, ale teď už byl opatrnější. Očekával další kamennou lavinu. Ale mylil se.

Když se vrátník otevřel, <došlo k pravému opaku. V žaludku se zatím nashromáždil tlak, který byl větší než tlak v jícnu. Zmocnil se ho příval kyseliny a hnál ho jícnem nahoru. Když proud zpomalil, Icho Tolot vrazil prsty do kůže kolem a

pevně se držel. Věděl, že nyní nastoupí peristaltika a požene ho s kyselinou nazpátek. A skutečně. Jen stěží se držel.

Po delším boji se vše zklidnilo. Využil příležitosti a dral se dál nahoru.

Opět nastalo polykání a polykací pohyby pokračovaly až hluboko do jícnu.

„Uklidni se už, hnuse!“ zarval Halut'an, i když věděl, že ho kamenožrout neuslyší. „Nebo se ti mám propracovat ven krkem? Potom by z tebe moc nezbylo.“

Tvor jako by ho přece jen nějak vnímal, protože pár minut skutečně zůstal v klidu. Icho Tolot lezl co nejrychleji nahoru a vnímal jen pulzování krve v žilách toho podivného tvora.

Připadalo mu, že uběhly celé hodiny, a potom konečně spatřil zuby. Byly chladnější než okolní prostředí a infrapohledem je vnímal jako stalagmity a stalaktity.

Byl v pokušení zarazit do nich pěsti a dostat se až k nervům, pomučit kamenožrouta a donutit ho, aby myslel na něco jiného, ale pak si opět uvědomil, že jeho ohromný protivník byl pouze poslušen svých instinktů, nic. víc.

Promáčkl se kolem jednoho zubu, rozevřel pysky a vyklouzl ven.

Aby si usnadnil cestu vzhůru, nabral do sebe maximum bahna a v žaludku je přeměnil ve vzduch.

„Uklidni se,“ prosil Joseph. Konejšivě zvedl ruce a zvolna před ženou ustupoval, aby ji zbavil pocitu ohrožení. „Já ti nechci nic udělat.“

Zablekotala cosi nesrozumitelného.

Po dveřích se sesunul na zem a opřel se zády o stěnu.

„Jakmile budeš chtít, můžeš klidně utéct,“ řekl. „Nebudu ti bránit, ale uvítal bych, kdybys mi řekla, co se tady vůbec děje.“

Vstala, váhavě a nejistě přešla ke dveřím a nespouštěla z něj oči. Rty jí ševelily, ale nevycházel z nich ani hlásek. Několikrát se chytila zdi, aby neztratila rovnováhu.

Byla pod vlivem pole. Josepha by ostatně náramně překvapilo, kdyby tomu tak nebylo.

„Klid,“ napomínal ji. „Zachovej klid. Chci se jen dozvědět, co se děje.“

Vykřikla, jako by na ni zaútočil, prudce se otočila a vyběhla z místnosti.

Vyskočil a rozběhl se za ní, avšak příliš pozdě, než aby ji zadržel. Vrazila z domovních dveří na volné prostranství mezi budovami. Proběhla kolem několika bojovníků k firemní budově a vběhla do ní. Nikdo ji nezadržoval. Gazkari byli zřejmě rádi, že do domu vstoupila.

Joseph se vedle okna přitiskl ke stěně a hleděl na protější dům, Skleněné průčelí se tak silně lesklo, až ho oslepovalo a jen těžko rozeznával, co se děje uvnitř. Obloha se však zatáhla mraky, ty zastínily slunce, sklo se přestalo tolik zrcadlit a konečně viděl.

Nejradši by dům okamžitě opustil a vrátil se podzemní chodbou. Ale zvědavost ho zadržovala.

Prozradí ho ta žena?

Za okny protější budovy viděl množství mužů, žen a dětí. Většina z nich nečinně postávala, někteří seděli na zemi, jiní zase přecházeli sem a tam. Všichni působili neklidným, hektickým dojmem. Nikdo z nich nevydržel na místě. Nikdo nevypadal na to, že by byl pod vlivem pole, spíš jako by všichni na něco čekali, • po něčem toužili. Většina ustavičně otáčela hlavou, jako by se bála, že někdo vstoupí a oni by to mohli propást.

—v—

Zena, která před ním uprchlá, vešla do jedné místnosti, ale nikdo si jí nevšímal. Nerozhodně se zastavila mezi několika ženami, potom potřásla hlavou a sedla si na podlahu. Opět se schoulila, položila obličej do dlaní a přitiskla je na kolena. Ale nebyla klidná, cosi v ní bylo ustavičně v pohybu - ať už ruce, nohy, nebo hlava, kterou ustavičně zvedala, jako by někoho hledala.

V budově musely být jistě stovky lidí. Sehnali je tam jako dobytek do ohrady.

Joseph si prohlížel místnost po místnosti a zjišťoval, jestli jsou někde nějaké rozdíly. Všiml si, že v budově není jediný Gazkar.

Když k domu přicházel nějaký Gazkar a jiný se místo něj vzdálil, dělalo se to tak, že odcházející udělal několik kroků pozpátku a nespouštěl oči z budovy. Joseph usoudil, že za skleněnou fasádou je něco náramně důležitého.

Že by šlo o onu jen matně rozeznatelnou věc, kterou v budově objevil o něco později?

Připomínalo mu to štíhlý sukovitý strom a procházelo to místnostmi. Kde se strom ukázal, tam vzrostl neklid. Jako by se ho lidé báli, ale nebylo zřejmé, jestli před ním prchají, nebo zda poslouchají nějaké příkazy a pohybují se pak určeným směrem.

Jako naschvál prosvítlo mezi mraky opět slunce a průčelí se zrcadlilo silněji než předtím. Joseph přimhouřil oči a několikrát změnil stanoviště, aby lépe viděl.

Že by ten sukovitý chodící strom byl onen Alazar, o kterém se zmiňoval Gemba?

Už se mu zdálo, že rozeznává další podrobnosti, a tu se k domu přiblížili dva Gazkaři. Ustoupil. Ale už si ho zřejmě všimli.

Neměl naději, že se těm dvěma ubrání, a proto seběhl po schodech do sklepa, vběhl do chodby a zavřel za sebou dveře. Pak uháněl do domu, z něhož přišel. Když se dostal na konec chodby, zastavil se a naslouchal. Za ním bylo ticho. Gazkaři patrně nezjistili, kudy utekl.

Vysel z chodby, zajistil dveře, sebral robotovi tašku, nepozorovaně se dostal na kraj města a vešel do bažin, aby se co nejrychleji vrátil k Pepemu. Icho Tolot stoupal močálem jako vzduchová bublina. Cekal, že na něj kamenožrout znovu zaútočí, ale nic se nedělo. Bez potíží se dostal na povrch a dokonce vyletěl nad něj.

Když padal zpět, přeměnil vzduch v žaludku v kyslík a energii a zavedl je přímo do buněk. Svěží a plný sil se dobrodil ke stromu a vyšel na pevnou zemi.

Podíval se na sebe a zjistil, že je celý od Špíny, slizu, řas a drobných živočichů. Vrátil se tedy do močálu, vyhledal hlubší vodu a umyl se. Potom se vydal za Guckym.

Il'án dřepěl v hnízdě s vytřeštěnými očima.

- „Už jsem si myslel, že se nevrátíš," řekl místo pozdravu.

„Je ti lip," konstatoval Icho Tolot s úlevou.

„Lip?" zasténal myšob a přitiskl si dlaně ke spánkům. „V palici se mi konal Velký třesk." ; /Halut'an ho vytáhl z pletiva a postavil na zem. Gucky se pokoušel narovnat, ale nepovedlo se mu to. Neudržel rovnováhu, kácel se. Nakonec to vzdal a lehl si.

„Motá se mi hlava," stěžoval si.

Jeho obrovský přítel zvedl ruku.

„Počkej," řekl tiše. „Prve jsem někoho viděl. Tam vzadu na takovém kopečku."

Opatrně myšoba zvedl a nesl. Takovou pomoc Gucky normálně nesnášel, ale teď ji uvítal.

Neušli ani sto metrů a vtom před sebou spatřili Josepha Broussarda.

Beausoleilec se zděšením zastavil, ale brzy se uklidnil.

Icho Tolot a Gucky pro něj nebyly neznámé osoby, znal je už z BÁZE.

Překvapilo ho však, že se s nimi setkává na Lafayette.

„Tohle se mi snad jen zdá," řekl a protřel si oči. „Nebo je to skutečně pravda?"

Stručně si vysvětlili situaci. Joseph je zavedl k Pepemu, který dál čekal na vršku se zajatým Gazkarem.

„Co je s ním?" zeptal se Joseph Guckyho a ukázal na hmyzí bytost. „Žije, nebo je vážně mrtvěj?"

Ale myšob nedokázal odpovědět. Bezmocně klesl k zemi, oběma rukama se držel za hlavu, fantazíroval a mlel páté přes deváté. Samé nesmysly. Choval se úplně jinak než lidé v té velké budově. Nepůsobil tak hekticky jako oni. Icho Tolot chtěl Josephovi a Pepemu vysvětlit, co se s myšobem stalo, ale bylo to zbytečné. Oba věděli velice dobře, jak pole působí.

Joseph jim nevyprávěl pouze o útěku ze zajateckého tábora a

o dlouhém pochodu divočinou, ale.

1 o výletu do Swamp City a o tamních poměrech. Především vysvětlil, že všichni obyvatelé jsou zajatci. Joseph mluvil často příliš obsírně, někdy i zmateně, ale Tolot mu rozuměl.

Gucky zasténal, zakýval hlavou a vstal. Neklidně přecházel sem a tam. Icho Tolot ho chvíli sledoval, ale nepřikládal jeho chování zvláštní význam a opět se obrátil k Broussar-dovi. Žádal další informace o Gazkarech a Neezech.

„Vlastně jsem už řekl všechno," pravil Beausoleilec. „Ještě to, že všichni Gazkarové jsou řízeni jakýmsi pachovými čarami. Ty pachokřivky vystřikují Neezové.

Gucky se točil do kruhu, potom si sedl na zem a prudce gestikuloval. Oči se mu rozšířily, hlavou házel ze strany na stranu, jako by nedaleko viděl jakési rychlé pohyblivé cíle.

„Copak je, prcku?" staral se Icho Tolot. „Co se změnilo?"

„Je najednou nějak potrhlý," uvědomil si Joseph. Gucky mu připomínal lidi ve Swamp City.

Ilťan sebou trhl. Zastavil se, a náhle jako by poprvé vnímal Icha Tolota, Pepeho i Josepha. Postupně se na ně podíval, jako by procitl z hlubokého spánku a musel si nejdříve ujasnit, s kým má tu čest a kde vůbec je. Haluťan se ho už chtěl zeptat co se stalo, ale tu Gucky začal běhat do kruhu a kotavě zvěstoval, že musí jít za hlasem.

„Co to je?!" vykřikl Tolot „O jakém hlase to tady blábolíš?"

„Nemůžeš se vyjádřit srozumitelněji?" žádal ho Joseph. „Nerozumím ti ani slovo."

„Tak tak, musím jít za hlasem, volá mě," opakoval myšob. Určitě by se točil

dál, kdyby ho Icho Tolot nechytil. „Musím se zařadit do kruhu těch, kdo mají podstoupit zkoušku.“

Vytrhl se a praštil sebou o zem, aby unikl Halut'anovým sápadícím se rukám. Když po něm Icho Tolot sahal znovu, rychle se překulil, a když ani to nepomohlo, teleportoval. Najednou tu nebyl. „Hej!“ vykřikl překvapeně Icho Tolot a rozhlížel se. „Co blbneš? Na takovéhle srandičky nemáme čas!“ Domníval se, že se myšob skrývá někde poblíž mezi kořeny. Neviděl ho však. Infrazrakem by přišel na sebemenší detail a rozdíl, a kdyby se Il'tan skrýval někde poblíž, jistě by ho odhalil. „Je pryč,“ užasl Pepe. „A já vím, kde teď je,“ dodal Joseph.

„Vážně?“ zeptal se Icho Tolot. „V oné firemní budově s ostatními zajatci?“ „Přesně tam! Choval se ostatně jako oni. Taký mě to mohlo napadnout dřív. Pohyboval se jako oni, byl stejně neklidný.“ Icho Tolot dopadl na běhavky a vyrazil. Gucky je v nebezpečí. A proto musí do Swamp City. Seběhl po svahu a hnal se k městu.

Pobud teď propukl naplno. Už nešlo o odbourání přebytečné energie v boji s přírodou nebo nebezpečnými živočichy, ale prosadit se proti vetřelcům.

Zvolil přímou cestu, a kde se mu v bažině dostalo něco do cesty, zapnul gravopaky bojového obleku, aby neztrácel čas. Když bylo Swamp City na dohled, obalil se deflektorovým polem a stal se neviditelným.

V té chvíli už viděl budovu, kterou mu popsal Joseph Broussard, a znal svůj cíl. Někde v tom domě je Gucky a on ho musí dostat ven.

Ani se nenamáhal obcházet domy, rovnou jimi proběhl. Krabíkovité stavby a dřevěné chaty se s rachotem rozlétávaly, stavební materiál vířil vzduchem. Všiml si několika Gazkarů, kteří ztuhli překvapením, ale nezdržoval se s nimi. Svůj cíl měl jasně před očima, a když jej dosáhl, vpadl vztekle do vchodu jako bomba. Kolem létalo sklo, plastik a kámen.

Halut'an se burácivě zachechtal a jeho smích musel být pro vetřelce strašidelný, protože nikoho neviděli.

V hale stálo několik robotů. Icho Tolot se ani nenamáhal nějakým zjišťováním, kdo ke které straně patří. Prostě mu stáli v cestě, a tak je odmrštíl stranou. Metr letěli vzduchem a třískli sebou o stěny.

Dveře a chodby nebyly myšleny pro takové obry. Ani to však Tolota nemohlo zadržet.

Přeměnil si molekulární strukturu těla a obleku a zavrtal se do stěny, která ho dělila od velké místnosti.

„Gucky!“ ryčel. „Ozvi se! Kde jsi?“

Kusy zdi létaly vzduchem. Naštěstí nebyl opodál jediný člověk, takže nikdo nebyl zraněn.

Icho Tolot vypnul deflektorový štít. Vycházel přitom z názoru, že většina

osadníků už o něm někdy slyšela a věděla, že je přítelem Pozemšťanů. Nechtěl je zbytečně po-děsit, chtěl jim pomoci. Jeho příchod byl však spojen s takovým rámusem a výbuchem takového násilí, že muži a ženy vykřikli hrůzou a ustupovali před ním. Jeden Gazkar k němu uháněl s napřaženou zbraní. Tolot si však nezapnul ani ochranné pole, ani nesáhl po paprskometu. Vztekle se rozmáchl a prohodil bojovníka zavřeným oknem.

„Kde je Gucky?“ křičel a otočil se ke skupině mužů. Neodpověděli, jen se na něj bezmocně podívali. Uvědomil si, že jsou pod vlivem skenovacího pole a že mu informaci nedají.

„Najdu si ho,“ pronesl hromovým hlasem. „To si pište!“

Chtěl se narovnat, ale místnost pro něj byla příliš nízká. Proto běžel dál počtyřech, prorazil další stěnu a pokračoval napříč budovou a patry. Nedal se ničím zastavit a doslova se provrtával materiálem tvrdým jako beton, dokud neprohledal všechny místnosti. Párkrát narazil na Gazkary. Když na něj namířili zbraně, smetl je stranou nebo na ně vypálil paralyzátorem. Nechtěl zabíjet, chtěl pouze osvobodit Gucky-ho.

Když se dostal z budovy, zbyla z ní jen rozvrtaná ruina. Bylo mu to srdečně jedno. Plně se soustředil na Guckyho.

Ustavičně ho volal vysílačkou, ale Il'tan neodpovídal. Přestože budovou proběhl jako bouře, zaregistroval, že počet nahnaných lidí je příliš nízký, než aby se jednalo o všechny obyvatele Swamp City. Z toho si odvodil, že další zajatci budou zavřeni jinde. Vpadl do jiné budovy a jeho domněnka se potvrdila. I zde byly tisíce zajatců.

Několikrát narazil na cizí Alazary. Nestavěli se mu do cesty se zbraní, ale snažili se ho zadržet podivnými a komplikovaně vyhlížejícími přístroji a uklidnit ho. Na něj však nepůsobily.

Nicméně ho to obtěžovalo, a tak je smetl stranou.. S rachotem odletěli na zdi, sklouzli po nich dolů a omráčení zůstali ležet na podlaze.

Ani ve druhé a třetí budově Guckyho nenalezl. Když ve své ničivé pouti pokračoval ve čtvrté stavbě, narazil konečně na zvláštní místnost, kde byl myšob obstoupen řadou Alazarů.

Icho Tolot proletěl stěnou jako granát a Alazarové se kryli před rozlévajícími se troskami. Poznal, že Guckyho zrovna zkoumali přístroji. Zřejmě v nich jeho vzhled vzbudil zájem. I když poslechl jejich volání, chtěli ho podrobit zevrubné prohlídce.

„Nazdar, prcku!“ křikl na něj Halu'tan tak hlasitě, až se místnost zachvěla.

„Nazdar,“ odpověděl Gucky jako ozvěna a měl prázdné oči.

„Ne aby ses zase teleportoval!“ varoval ho Tolot, popadl ho a vzal si ho do podpaždí. „Teď tě vynesu ven, a kdyby ses dobrovolně vrátil, přijdu znovu.“

Neuvěřitelně něžně k sobě myšoba přitiskl a vydal se na zpáteční cestu. Zapnul nárazové pole, zahrnul do něj myšoba a nevracel se cestou, kterou přišel, nýbrž šel přímo.

V osmém patře prorazil stěnu a pomocí gravopaku se snesl dolů.

Před domem hlídaly stovky Gazkarů. Byli na nejvyšší míru rozrušení.

Velení už dávno vyhlásilo poplach a všichni měli počítat s tím, že se Haluʿan ukáže. Ale když se přiřítíl shora a najednou se ukázal mezi nimi, nikdo z nich se nevzchopil k jedinému výstřelu.

Icho Tolot dopadl na všechny čtyři. Guckyho držel v čínivkách. Zaryčel a proběhl davem, přičemž Gazkary bezohledně rozhrnoval jako pluh.

Když se k němu blížily vajíčko-vité létající stroje viperidů, rovnou vystřelil - nečekal, až začnou ony.. Přitom musel chtít nechtít zvednout jednu běhavku, ale to mu nevadilo. S nezměněnou rychlostí se valil dál.

Několik strojů zasáhl. Zřítily se přímo do Swamp City a ještě znásobily všeobecný chaos. V takovém zmatku nebyli Gazkarové schopni kloudně bojovat. Než se vzpamatovali, byl z města venku.

V bažinách vypnul ochranné systémy a používal už jen deflektor. Věděl, že protivník má techniku, kterou ho může vypátrat, ale nechtěl mu to příliš usnadňovat.

Občas se zastavil, napřímil se a rozhlédl se. Viděl vajíčkovité létací stroje, jak ho hledají nad bažinami, ale žádný se k nim nepřibližoval.

„Jsou ranění slepotou, prcku," řekl Gucky mu, kterého dál držel v náruči.

„Nenajdou nás."

Strachoval se, aby se mu přítel opět neodteleportoval do města, protože by proti tomu nic nenadělal. Nemělo smysl ho paralyzovat, tím by ho ochromil pouze fyzicky, ale paranormální schopnosti by mu nevyřadil.

Paralyzovaní zůstávali při plném vědomí a vnímali, co se děje kolem nich.

Gucky by v takovém stavu zůstal paranormálně naprosto aktivní.

„Buď rozumný," prosil ho Haluʿan. „Jestli to volání uslyšíš ještě jednou, nevnímej je."

Podíval se na přítele, ale jeho oči byly prázdné a bez výrazu. Gucky nebyl pánem sebe sama a trpěl skenovacím polem.

Vajíčkovitý stroj se ukázal za kopcem tak náhle, že Icho Tolot málem nestačil zareagovat. Vyšlehl z něj silný paprsek energie a dopadl těsně vedle něj do bažinaté země, která se žářem prudce roztáhla.

Haluʿan s Guckym zmizel v mračnu vroucí země. Vystřelil na stroj a zbraň, řízená plánovacím mozkiem, byla smrtelná. Stroj spadl dolů jako kámen.

Icho Tolot a Gucky ve zdraví vylezl z kráteru a hnál se ke stroji, který se nárazem rozlomil. Neeza, který jej pilotoval, to vyhodilo ven a propadal se asi o třicet metrů dál do bahna.

Halut'an Guckyho opatrně postavil.

„Hezky zůstaneš tady, prcku," napomínal ho. „Jsem hned vedle. Kdyby něco, zavolej."

Il't'an nereagoval. Icho Tolot se na

něj na chvíli zadíval, potom se otočil k troskám stroje a šel je prozkoumat.

Záhy konstatoval, zeje mu tato technika naprosto cizí. Litoval jen, že nemá dost času se jí zabývat.

Protože museli počítat s tím, že se každou chvíli objeví další nepřítel, nemohli se na tom místě příliš zdržovat. Nechtěl však odejít, dokud se aspoň zběžně neseznámí s technickým vybavením stroje.

Už chtěl odejít, ale tu si všiml kulovité nádrže o průměru asi osmdesáti centimetrů, byla tedy veliká zhruba jako jeho hlava. Vyhnul na stranu tlustý nosník z keramického materiálu a uvolnil si tak cestu. Potom nádrž vytáhl, udělal pár kroků stranou a opatrně ji položil na zem.

Nejdříve zjistil, že se skutečně jedná jen o nějakou nádrž, nikoli o nebezpečnou zbraň. Měla ventil, který se dal ručně regulovat. Icho Tolot jej už chtěl otevřít, ale tu si uvědomil, že by z něj mohl uniknout plyn, nebezpečný pro Guckyho.

Popadl nádrž, vzdálil se od myš-oba asi dvacet metrů, zjistil si směr větru a znovu se sklonil nad ventilem. Potom jím opatrně otočil a dával si pozor, aby z obsahu unikla jen troška.

Začichal.

Unikl plyn. Ten plyn byl i ve Swamp City. Tento zápach vnímal na několika místech budov. Z toho usoudil, že se nemůže jednat o smrtící plyn, jinak by všichni lidé museli být už dávno mrtví.

Vzpomněl si, co mu Joseph Broussard vyprávěl o pachokřivkách Neezů. A řekl si, že nádrž vezme s sebou. Sebral ji, popadl opatrně Guckyho a vzal si ho na ramena,

„Takhle mi děláš radost," pochválil ho. „To je dobře, že ses neodteleportoval. A pokud na něco takového myslíš, klidně to pusť z hlavy."

Myšob neodpověděl. Klidně mu seděl na ramenou a jednou rukou se ho přidržoval za hlavu.

Halut'an stoupal do svahu k Josephovi a Pepemu a současně pozoroval myšoba. S úlevou konstatoval, že se na něm neprojevuje žádný neklid.

Takové chování by bylo předzvěstí dalšího zmizení. Pokud se neprojevovalo, bylo to pro Tolota znamení, že se hlas momentálně neožývá.

„Co nám to neseš?" zeptal se Joseph. Přišel k nim s rukama zastrčenýma do kapes. „Že jsi našel Guckyho, to vidím, ale co je tohle za kouli?"

„Taky ještě nevím," přiznal se Halut'an, „ale brzo na to přijdeme."

Posadil Il't'ana na zem a požádal Josepha, aby na něj dohlédl.

„Mluv s ním. Určitě tě slyší. Třeba mu to pomůže.“

„Rád," řekl Joseph. „A co mu mám vyprávět?"

„Dříve měl vášnivě rád mrkev," informoval ho Haluťan a tiše se smál, až se mocné tělo otřásalo až k ramenům. „Neznáš nějakou pohádku o mrkvi?"

„A on už dneska mrkev nerad?" divil se Joseph.

„To ano, ale radši zeleninovou polévku.“

Joseph těmto narážkám nerozuměl. Ani nevěděl, jestli to Tolot myslí vážně. Proto Guckymu vyprávěl o svém útěku ze zajateckého tábora a o pochodu divočinou. Dramatickým situacím velkou pozornost nevěnoval, spíše se zaměřil na těch několik příjemných událostí.

Haluťan se otočil ke spoutanému Gembovi a prohlédl si ho. Gazkarův stav se nezměnil. Nezjistil jedinou životní funkci.

Je tedy Gemba skutečně mrtev?

Těsně vedle něj povolil ventil a vypustil trochu plynu.

Účinek byl omračující.

Když pach došel ke Gazkarovi, Gemba se probral a patrně se domníval, že ho osvobodili Neezové. Zatřepetal nohama, mlátil kolem sebe pažemi, jak mu to jen pouta dovoľovala, a pokoušel se vstát. Podivná vůně vycházející z koule ho nutila k činnosti.

Icho Tolot ho podebral pod zády a postavil ho.

Gemba se k němu otočil. Haluťan tušil, co se v něm děje.

Když Gazkar spatřil bytost, která byla mnohem větší než on a která by ho svou masou snadno rozdrtila, měl sto chutí znovu dělat mrtvého brouka. Ale vůně z nádrže mu takovou reakci nedovoľovala. Zabraňovala mu opět ztuhnout.

„Vzdej to," radil mu Haluťan. „Víme že jsi naživu, už nás neoblaťneš. Radši si promluvmě.“

„Co po mně chceš?" zeptal se Gazkar. Rozuměli si, protože Tolotův translátor ve Swamp City pochytil jazyk cizinců.

Joseph vykřikl, aby Tolota na sebe upozornil. Ukazoval prstem na blížící se stroj Neezů. Haluťan si okamžitě uvědomil stupeň nebezpečí. Pokud stroj poletí dál stejným směrem, musí jim přeletět přímo nad hlavami.

„Pryč odtud," vykřikl a popadl Gazkara. „Musíme se schovat.“

Když viděl, že Joseph nese Guckyho jen s potížemi, vzal si Ilt'ana k sobě. Přitom ještě vlekl Pepe-ho z kopce. Joseph běžel vedle něj.

Brodili se po kolena bažinou až k vysokým stromům s četnými a silnými vzdušnými kořeny. Z vody se vynořil dlouhý ještěr a sunul se k nim, ale Icho Tolot mu nedal šanci. Odkopl ho stranou, tvora přešla chuť na další útok a dal se na útěk.

Haluťan rozhrnul několik kořenů a Pepe s Josephem proklouzli dovnitř.

Vběhl za nimi s Guckym a Gembou a potom už jen čekali. Halu'an namířil zbraně nahoru. Jestliže stroj nebude pokračovat v letu, byl odhodlán rovnou střílet.

Uběhlo několik vteřin, ale zvířená voda se jen tak neuklidnila. Když stroj prolétával kolem, vlny ještě pleskaly u stromů a pilot si toho všiml.

„Počkej chvíli,“ zašeptal Joseph, když už chtěl Tolot vystřelit. „Jestli vystřelíš, upozorníš na nás další. Přiletí ještě víc strojů a nedají pokoj, dokud nás nenajdou a nevyřídí.“

Halu'an uznal, že má pravdu. V pobudu mu přišlo zatěžko ustoupit, ale protože byli pořád v bezprostřední blízkosti Swamp City, bylo rozumnější chovat se nenápadně.

Stroj zastavil a zvolna se otáčel. „Krucí! Objevili nás,“ zašeptal Pepe. V té chvíli vyrazil ještě z vody a skočil po rybě, která vyplula ze vzdušných kořenů. Praštil ocasem do vody a zajel se svým úlovkem do houštiny.

Pilot otočil a pokračoval v letu. „Promiň mi ten kopanec, příteli!“ zavolal Icho Tolot na ještěra.

Obrátil se ke Gembovi.

„Přerušili nás,“ řekl. „Potřebuji informace a ty mi je dáš.“

„Co chceš vědět?“ Gazkar uznával, že mu nic jiného nezbyvá. Byl dost chytrý na to, aby poznal, že je v bezvýchodné situaci.

Halu'an ukázal na Josepha.

„Pozorovali jsme zajaté osadníky ve městě. Chovají se, jako by na něco čekali, jako by po něčem toužili.“

„Taky že ano,“ odpověděl Gem-ba. „Všichni na této planetě, Neezové, Gazkarové a Alazarové, čekají na příchod svatých Eloundarů. Přivezou drahocennou látku vivoc.“

„A co pak?“

„Teprve pak se ukáže, jestli byl tenhle test úspěšný.“

„Lafayette je test? A co se stane, když se podaří? Co se pak bude dít na dalších obydlených světech?“

Icho Tolot a Joseph Broussard junior na sebe zděšeně pohlédli, zatímco Gucky a Pepe nic nechápali. Gazkar neodpověděl. Ať mu vyhrožovali jak chtěli, nic víc z něj nedostali, protože víc nevěděl.

Icho Tolot na něj vypustil další obláček vůně a docílil tím přímo hektické tělesné aktivity, ale nic víc.

A tak dospěl k závěru, že jim Gazkar už řekl vše.

Icho Tolot zapnul vysílačku. Chtěl se spojit s HALUTOUII a zaktivovat kód Taravatos. Ale nepodařilo se to. Patrně tomu bránilo skenovací zařízení, ..

Lafayette jako test. . . To znamená, že podobný osud čeká desítky, ne-li stovky dalších planet Mléčné dráhy. A ti, kteří by mohli zprostředkovat aspoň pár nových poznatků o neznámých vetřelcích, jsou uvězněni na Lafayette.

Jak tomu bude dál na pozemských koloniálních planetách, to popisuje Arndt Ellmer v příběhu, který si přečtete za čtrnáct dní a bude se jmenovat DÁVKA VIVOKU

H. G. Francis TEST LAFAYETTE

Edice Thoregon, sv. 19 (Perry Rhodan 181 S)

Z německého originálu Testfall Lafayette, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1996, přeložil Hugo Bokvas.

Vydal jako svou tisící sestisíou Šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha i, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Příbík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.